

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 26 SAYI: 146 Eylül-Ekim 2015

“Ne Olacak”cılık

Bir Anımsatma:

Recep Tayyip Erdoğan
İç Savaşa Hazırlanıyor

Milliyetçi-Şovenist Bayrak Altında
1 Kasım Seçimleri

İllegalizmin Legalitesi
Legalizmin İllegalitesi

Ernesto Che Guevara

Serdar Soyergin
Faruk Açıl, Levent Ertümer, Ziya Erdönmez

Devrimci Mücadelede
İlkellik ve Amatörlük

*Syriza'yı Uyduramadık
Podemos Verelim!*

- Geleceği bilme isteğinin insanları nasıl “kahinlere” yönelttiğini ve insanların olabilecekleri edilgen izleyen özneler olmak yerine olabilecekleri değiştiren etkin insanlar olmalarına ilişkin bir değerlendirme. 3 “NE OLACAK”CILIK
- Kurtuluş Cephesi*’nin Kasım-Aralık 2014 tarihli sayısında yayınlanan Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş hazırlığını sergileyen yazının “ikinci basımı”. 7 *BİR ANIMSATMA: RECEP TAYYİP ERDOĞAN İÇ SAVAŞA HAZIRLANIYOR*
- Amerikan emperyalizmi ile AKP iktidarı arasındaki İncirlik “mutabakatı”nın ardından başlayan çatışma ortamında 1 Kasım “tekrar” seçimlerine ilişkin bir değerlendirme. 10 MİLLİYETÇİ-ŞOVENİST BAYRAK ALTINDA 1 KASIM SEÇİMLERİ
- Her zaman “illegal” olduklarını iddia eden legalistlerin ve tümüyle legalist oldukları halde “illegalite”den söz edenlerin niteliği üzerine bir değerlendirme. 15 İLLEGALİZMİN LEGALİTESİ LEGALİZMİN İLLEGALİTESİ
- “Bizim de dağlarımız vardır Che Guevara Bakma şimdi durgunsa, bir şahan gibi duruyorsa Yorgundur, savaşlar görmüştür, çeteciler barındırmıştır Yani satılmış değillerdir hiç tüfek patlamıyorsa Alaçamın, mor meşenin ardına silah çekip yatmaya Bizim de dağlarımız vardır Che Guevara” 22 ERNESTO CHE GUEVARA
- 23 SERDAR SOYERGIN FARUK AÇIL LEVENT ERTÜMER ZİYA ERDÖNMEZ
- Devrimci mücadelede “ilkellik” ve “amatörlük”ün silahlı mücadeleye yansımaları üzerine. 25 DEVRİMCİ MÜCADELEDE İLKELLİK VE AMATÖRLÜK
- Yunanistan’da yapılan 20 Eylül seçimlerinin sonuçları ve “bizim sol”daki yansılar üzerine bir irdeleme. 29 *SYRİZA*’YI UYDURAMADIK *PODEMOS* VERELİM!

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye’de özel yetkili mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

“Ne Olacak”cılık

Önce devrimci teori ve ardından ideoloji öldürüldü. Sonra medyumlara, cinci hocalara inanılmaya başlandı. Özellikle eğitim görmüş kesimler, yaşadıkları sorunların “nedenleri”ni psikologlarla ararken, “ne olacağını” medyumlardan, cinci hocalardan öğrenmeye çalıştılar. 90’ların başları medyumların, cinci hocaların yükseldiği, her türlü hurafenin el üstünde tutulduğu, dinciliğin, tarikatçılığın, cemaatçiliğin giderek yaygınlaştığı bir dönem oldu. Her sorunun, her sıkıntının, her derdin dermanı hocalarda, şeyhlerde, şihlarda aranır oldu. Bu da dinciliğin yaygınlaşmasına ve siyasal islamın güçlenmesine yol açtı.

“Allahın dediği olur” a, başa gelenlerin ve geleceklerin “alın yazısı” olduğuna ilişkin inanç siyasal islamcılığı iktidara doğru taşıırken, bir tarafla maddeci (materyalist değil), bir tarafla pragmatist anlayışlar ve yaklaşımlar baş tacı oldu.

Ne kadar “Allahın dediği olur” a, “alınmıza ne yazılmışsa o olur” a inanılırsa inanılsın, yine de “maddiyat”, “ahrette iman, dünyada mekan” ın ayrılmaz bir parçası olmayı sürdürdü.

Bu “maddiyatçılık”, her ne kadar 80’lerin başlarında “bankerliği” keşfetmişse de, 90’ların ortasından itibaren borsanın keşfiyle birlikte “zirve” yaptı. Borsa, dolar ve altın, bu “iman sahibi” “maddecilerin” gözdesi olup çıktı. “Ne olacak bu memleketin hali”nden daha çok, “ne olacak bu borsanın hali” sorusu sorulmaya başlandı. Ama soru böyle de olsa, “maksat”, borsada hangi hisse senedinin fiyatının artacağını, hangisini almanın kârlı olacağını önceden bilmektir.

Dünyada ve ülkedeki siyasal gelişmelerin borsa üzerindeki etkisi, siyasal gelişmelerin insanların ve ülkelerin geleceğindeki etkisinden çok daha fazla önemsenir oldu.

Repolar, ters-repolar keşfedildi. Eldeki her türlü “varlığı” paraya çevirip hisse senetlerine, hazine bonolarına yatırmak, “geleceği bilme” arzularını daha da pekiştirdi. Geleceği, daha doğrusu hangi hisse senedinin yükseleceğini, doların ne yönde gideceğini bilmenin getirisi olduğu sürece bu arzu sürüp gitti.

Yanlış öngörülerden yola çıkanlar, “geleceği bildiği” varsayılanların (televoleci ekonomistler gibi) bildiklerinin boş olduğunu görenler, ellerindeki her şeyi kaybettikçe “allah” a döndüler. Ne de olsa “Allah ne takdir ettiyse o oluyordu”. Kayıpları telafi etmenin yolu da “allah” a inanmaktan geçiyordu.

Yine de “allah”, varlık sahiplerinin ya da ellerinde-avuçlarındaki her şeyi satarak varlık sahibi olmaya kalkışanların hangi hisse senedine para yatırmaları gerektiğini, doların yükselip yükselmeyeceğini, altının değerinin artıp artmayacağını “alınlarına” yazmadığı için, çareyi, gazetelerin ekonomi sayfalarında, televizyonların ekonomi programlarında, daha da önemlisi ekonomist köşe yazılarında aramaya koyuldular.

İşyerlerinin özelleştirilmesinden pay kapmak isteyen işçiler ve devlet kağıtlarına para yatırmanın çok kârlı olduğunu düşünen devlet memurları yepyeni bir dünyanın kapısından içeri girdiler. Özelleştirilen işyerlerinin giderek kapanacağı, işlerinden atılacakları işçilerin bile umurunda değilken,

açılan yeni kapıya olan itimat ve ihtimam daha da arttı.

19 Şubat 2001 gününe gelindiğinde, tüm “maddiyatçılar” ellerindeki kağıtların birden buhar olduğunu, tüm varlıklarını kaybettiklerini gördüler. Kandırılmışlardı. Bunun cezasını da mecliste bulunan tüm partilere kestiler. Maddiyat kaybetmişti, ama “maneviyat” olanca haşmetiyle karşılama çıktı.

Şimdi sıra şeriatçı, islamcı AKP’deydi. Yine ekonomi köşe yazarlarından, televizyon yorumcularından öğrendikleriyle, “istikrarlı” bir ülke olabilmek için “tek parti iktidarı”nın olmazsa olmaz olduğunu bellediler. “Tek parti iktidarı”nda herşey güllük gülistanlık olacaktı, aldıkları hazine bonoları, hisse senetleri öyle bir gecede buharlaşmıyacağı. Ülkenin “istikrarı”, borsanın istikrarı demektir ve bu da ancak AKP iktidarıyla olurdu.

Böylece AKP’nin açık ara seçim “zaferleri” süreci başladı. Zaten “allah korkusu” taşıyan bu dinciler hak yemezlerdi, garibanın ekmeğine göz koymazlardı. Üstelik şeker, un, kömür dağıtarak garibanlara yardım bile ediyorlardı.

Özelleştirmeler sonucunda işyerleri kalmamış işçiler, sayıları giderek azalan devlet memurları ve “doğrudan gelir yardımı” adı altında üretmeden “para” sahibi olan köylüler, maddiyat uğruna maneviyatın peşine takıldılar.

Sonuçta, maneviyatın peşine takılanlar, garibanlar, “cahil-cühela” takımıydı. Bunların böylesine aldatılması, kandırılması çok “doğal”dı. Doğal olmayan ise, eğitim görmüş kesimlerin aynı teranelerle maneviyatçıların peşine takılmasıydı.

AKP’nin “AB’ye gireceğiz” söylemiyle Avrupalı olma hayaline kapılan eğitim görmüş kesimler, yani küçük-burjuva “aydın”ları, bu yolla zahmetsiz biçimde iyi bir yaşam kuracaklarını hesaplarken, AKP ihaleleriyle “ihya” edilen küçük-burjuvalar ise, bakkallıktan marketçiliğe sıçramanın hazzını yaşıyorlardı.

Ülkede tek parti iktidarı hiç yıkılmazcasına yerleşmiş görüldüğünden, artık çok daha güvenli biçimde borsaya para yatırabilecekti. Bütün birikimleri 2001 kriziyle “sıfırlanmış” olan işçiler ve memurlar kredi kartlarıyla, tüketici kredileriyle, konut kredileriyle ve hatta tatil kredileriyle yeni bir “birikim”in kapısını açtılar. Kredi kartlarıyla

sağladıkları yeni “birikimlerini” bir kez daha, ama daha güvenli biçimde “değerlendirmeye” yöneldiler.

Kimisi bir kez daha borsada şansını denemeye karar verirken, kimisi konut sektöründe rantıye olmanın hesaplarını yapmaya başladılar. Her ne kadar arada inişler-çıkışlar olsa da, krizler “teğet” geçip gitti. Hiç kimse bu işin sonunun ne olacağını düşünmediği gibi, bu “suyun” kaynağının ne olduğunu da sormadı. ABD’deki “mortgage krizi”nin sonucu olarak ortaya çıkan 2010 krizini AKP’nin engin öngörüsüyle ve Ali Babacan’ın marifetiyle kolayca atlattılar! Bu “atlatmanın” ülkeye maliyetinden çok, kendi paralarının akibeti onları ilgilendiriyordu.

Bu ortamda ve bu havayla çocuklar üniversitelere gönderildi. Dört yıllık klasik üniversitelerin yanında ve yanı başında açılan “iki yıllık üniversiteler” en gözde bölümler oldu. Milyonlarca öğrenci “iki yıllık üniversite”ye girmenin heyecanı ile mutluyken, üniversite sınavlarının lise birinci sınıf dersleriyle sınırlandırılmasından da aileler mutlu oldular. Üniversite sayıları onlarla ifade edilirken, ellilere, yüzlere ve yüz ellilere ulaştı. Her bölümden her cinsten on binlerce öğrenci mezun edildi. Bu mezunların nerede ve nasıl iş bulacağı ise kimsenin umurunda olmadı.

Hiç şüphesiz, bütün bu olayların ve gelişmelerin gerçek niteliğini, ülkeye ve insanlara neye mal olacağını bilenler elbette vardı. Ama bir kez toplum şirazesinden çıkmıştı ve bu kesimleri de içine almakta fazla gecikmedi.

“Bilenler”, kendilerini “marksist” görüyor olsalar da, “solcu” gibi görünüyorsa da, “makro iktisat”tan “mikro iktisada” transfer oldular. Gazetelerde, televizyonlarda borsanın, doların ve altının “teknik analizi”ni yapan bu “bilgiçler”, bir yandan kariyer sahibi olurken, diğer yandan para sahibi oldular.

Bunların sonucu ise, on yıllardır süren “kahinlik” beklentilerinin güçlenmesi ve yaygınlaşması oldu. Gelişen siyasal olaylar yer yer “ne olacak bu memleketin hali” sorusunu öne çıkartırken, beklenen yanıt kahinlikle ilgiliydi, ne olacağını bilinmesiyle ilgiliydi. “Allahtan başka” kimsenin bilemeyeceği söylenen “gelecek”, bir kez daha kahinlik, medyumluk işi haline dönüştü.

Bilinmek ve öğrenilmek istenen, sadece “ne olacağı”ydı. Eğer “ne olacağı”nı önceden bilebilirlerse, ona göre “pozisyon” alacaklardı. Hiç kimse olacak olanın olması gereken olup olmadığına bakmadığı gibi, olacak olanın iyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz olmasına da bakmadılar. Dahası olumsuz, kötü olacak olanın olmaması için de bir şey yapma isteği ve eğilimi de ortadan kalkmıştı.

İnsanları, halkı, kitleleri aydınlatması, bilinçlendirmesi gerekenler de bu ortama ve havaya uydular. Kendilerine devrimci diyenler de, “komünist” diyenler de, hatta “marksist-leninist ve de komünist” diyenler de, bu ortamda ve bu hava içinde ajit-prop bir söyleme yöneldiler. Devrimci teorinin defteri çoktan dürülmüştü, ideoloji ise, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla birlikte zaten ölmüştü. Silahlı devrimci mücadele, zaten 12 Eylül’le birlikte “yenilmiş”ti. Artık varolmak, var olmaya çalışmak “sol”un tek amacı haline gelirken, dünyayı değiştirmek sadece “anti-küreselleşme” söylemlerinde sözü edilen bir “şey” haline geldi.

Böylece “sol”un giderek artan bir legalizasyon süreci başladı. Amaç, bir yandan “devlet”in her türlü baskı ve şiddetinden uzak kalmak, diğer yandan “legal olanaklar”dan yararlanmak oldu. Steril ortamlarda varlık göstermek, belli mekanlarda “kültür” yapmak, belli mahallelerde gövde göstermek, 2-3 kişilik “medyatik” eylemlerle manşetlere çıkmak başlı başına “eylem” haline geldi. Birbiri ardına kurulan legal partilerle ve legal partiler arasında kurulan “bloklar”la seçimlere katılmak bu “eylemliliğin” doruk noktası oldu.

Kimileri “stratejik hedef”lerle yetinerek, ülkedeki somut siyasal gelişmeleri bir yana bırakarak “silahların propagandası”na yönelirken, kimileri de illegallite ile legalitenin melez bir karışımını uydurarak “siyaset” yaptı. Ama her durumda, bazı istisnalar dışında, hemen hemen tüm sol legalize oldu ve “Kürt özgürlük hareketi” yandaşı kesildi.

“Kürt açılımı”, “banış görüşmeleri”, “müzakere süreci” başladı. İlk günlerdeki çoktan terk edilmiş “klasik sol” bakış açısıyla bunlara “mesafeli” duranlar, “Osmanlıda oyun bitmez” diyenler, “sürecin” nasıl geleceğini keşfetmeye çalıştılar. “Kürt sorunu”nun “banışçıl” yoldan ve şeriatçı AKP aracı-

lığıyla çözülebileceğine olan inanç giderek arttı ve sonunda inanç olmaktan çıkıp iman haline geldi.

AKP iktidarı koşullarında “memleketin hali” pek de umursanır olmadığı gibi, “merak” konusu bile olmadı.

Bu ortamda 2010 referandumu yapıldı ve 2011 seçimlerini AKP, bir kez daha açık ara kazandı.

Bu sıra ülkenin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısı, kimsenin umurunda olmasa da, kendi yolunda ve kendi yasalarıyla olacak olana doğru ilerlemeyi sürdürdü. Kendi gücünün zirvesinde olan AKP’nin giderek şeriatçı “dava”sını daha fazla öne çıkartması ve bu yönde icraatlara başlaması bu süreçte belli bir kırılmaya ve kaygıya yol açtı. Böylece Haziran 2013’e, Gezi Direnişi’ne gelindi.

Her ne kadar insanlar ve “solcular”, ne olacağını bilme derdinde olsalar da, olacak olanın olmaması için bir şey yapma derdinde olmadılar. Olmadıkları için de, “ne yapmalı” diye bir soruları da yoktu. Gezi Direnişi bu hava içinde başlayıp sonlandı.

Artık bir şeyler kırılmıştı. AKP’nin gücünün zayıflıkları yavaş da olsa ortaya çıkmaya başlamıştı. Artık bu gücü kırmanın zamanı gelmişti. Ama sadece geleceğin “ne olacağı”nı bilmekle yetinenler, böylesi bir zamanda “ne yapılacağı”nı bilebilecek ve düşünebilecek durumda değillerdi. Herşeyleriyle legalize olmuş “sol”un legalite dışında “bir şeyi” düşünebilmesi de olanaksızlaşmıştı.

Soru yine aynıydı: Ne olacak?

Bir kez daha kahinlik, medyumluk revaç buldu. “Ne olacak” sorusuna, bir dizi senaryolarla, onlarca olasılıklarla yanıtlar verilmeye başlandı. Şöyle olursa böyle olur, böyle olursa şöyle olur türünden köşe yazarlarına özgü bir dil ve söylem gelişti. “Ne olacak” sorusu, günlük gazete manşetleriyle değişen bir “değişken” olarak ortalıkta dolaşmayı sürdürdü.

İçinde yaşanan somut koşulların somut tahlilinin yerine günlük olaylara “endekli” yazılar solun tek “besin” kaynağı haline geldi. Hararetili televizyon tartışmaları teorik ve ideolojik polemiklerin yerine geçti. İdeolojisi politikasızlık izledi. Devrimci mücadele çoktan unutulduğundan, devrimci mücadelenin taktiklerine yön verecek durum tahlilleri zaten unutulmuştu. Devrim strate-

jisi de, dünyanın ve ülkenin tahlili olmaktan çok, “taktik hevalım” mantığı içinde öylesine konuşulan bir “şey” haline geldi. Dünyayı değiştirmek yerine yorumlamakla yetinenler bile mumla aranır oldu. İçinde yaşanan koşulları anlamakta zorlanıldıkça, “ne olacak” sorusu daha fazla sorulmaya başlandı.

Bununla da yetinilmedi. “Ne olacak” sorusu, giderek “mikro”laştı. Her seçim öncesinde seçim sonuçlarının “ne olacağı” merakı başlı başına siyaset konusu olmaya başladı. 7 Haziran seçimlerinde görüldüğü gibi, “HDP barajı geçecek mi” türünden sorular, HDP’nin barajı geçebilmesi için ne yapması gerektiği sorusunu bile gölgede bıraktı.

Böylesi bir ortamda “seçimlerde devrimci tavır ne olmalıdır” sorusu buharlaşırken, “bu seçimde hangi partiye oy verilmeli” sorusu da pek sorulmaz oldu. Kendi programının ve söyleminin herhangi bir yerinde “sosyalist” sözcüğü geçmeyen bir parti, bu ortam içinde kolayca “sol” ve “sosyalist” parti olarak “algı”latıldı.

Böylece solda ajit-prop söylem egemen olurken, seçimlerle “bir şeylerin değişebileceği” beklentisi her yanı sardı.

Devrim yapmak rafa kaldırıldı. Kimilerinin film malzemesi haline getirdiği gibi, devrim, devrimcilerin ve halkın sabah kalktuklarında öğrendikleri bir “şey” olarak sunuldu. Devrimin “olurluğu” bile “ne olacak” sorusunun “kapsama alanı” içinde yer almıyordu.

Devrim yapmak bir yana konulunca,

devrim için örgütlenmek de, kitleleri bilinçlendirmek de bir yana konuldu. “Ne olacağını” bilme isteği politik pasifizme yol açtı.

Devrimci örgütlenme geriledikçe, devrimci mücadele de o ölçüde geriledi. Devrimci örgütlenmeyi geliştirmek ve harekete geçirmek de o kadar zorlaştı. Devrimci örgütlenme ve devrimci mücadele zorlu ve yoğun bir çabayı ve zamanı gerektirir hale geldi. Çaba göstermekten uzaklaşanlar ya da bir şeylerin hemen olmasını isteyenler, çabanın yoğunluğu ve zamanın uzunluğu karşısında karamsarlığa kapıldılar. Böylece devrimci mücadele biraz daha geriye itildi. Devrimci mücadelenin güç kaybetmesi ve geriye itilişi arttıkça, onu örgütlemek o ölçüde daha fazla çabaya ve zamana ihtiyaç duyar hale geldi.

Böylece içinde yaşanan somut tarihsel koşullarda “ne yapmalı”yı konuşmak yerine, “ne olduğunu” tahlil etmeye ve anlamaya çalışmak zorunda kalındı.

Devrimci örgütlenme gerilememiş olsaydı, bugün bütün bunları konuşmak yerine, “eldeki mevcut güçlerle ne yapılması gerektiği” sorusu konuşuyor olurduk. Eğer bugün, eldeki mevcutt güçlerle ne yapmalı sorusunu konuşamıyorsak, bunun temel nedenlerinden birisi de “ne yapmalı” yerine, kahinlikten muzdarip “ne olacak” sorusunun sunulmasının bir alışkanlık haline gelmiş olmasıdır. Bu koşullarda 777 bin kilometre kare ve 72 milyonluk bir ülkede devrim yapmak için daha fazla çaba göstermekten ve zamandan başka bir araç, yol yoktur.

Bir Anımsatma:

Aşağıdaki yazı, *Kurtuluş Cephesi*'nin Kasım-Aralık 2014 tarihli 141. Sayı'sında yayınlanmıştır. Bu yazının en önemli yanı, ilk kez Recep Tayyip Erdoğan'ın "iç savaş hazırlığı"na dikkat çekmekten öte, bu "iç savaş hazırlığı"nın nasıl yürütüldüğünü ayrıntılı olarak ele almasıdır. Bu "iç savaş hazırlığı" anlaşılmadan 7 Haziran seçimleri, seçim sonrasındaki gelişmeler ve nihayetinde 1 Kasım'da yapılması beklenen "tekrar seçim" anlaşılmaz. Bu nedenle bu yazıyı bir kez daha yayınlıyoruz.

Recep Tayyip Erdoğan İç Savaşa Hazırlanıyor

Recep Tayyip Erdoğan, zaman zaman yavaşlayan, ama sürekli olarak ilerleyen ve adım adım gelişen bir süreçte ("yeni yetmeler"le yapılan Necip Fazıl Kısakürek'in bir çeşit revizyonu olan) kendi zihniyetine uygun bir islam devletini inşa etmeyi sürdürüyor.

Mevcut, yani 12 Eylül anayasasını kullanarak ve TBMM'deki çoğunluğuna dayanarak bu hedefine doğru önemli adımlar attı, gelişim sağladı.

"Medya" ve devşirme "tetikçiler"le laikliğin içinin boşaltılmasından daha çok, hukuk ve hukuk devleti neredeyse tümüyle ortadan kaldırıldı. HYSK yasasında yapılan değişikliklerle, tüm yargı sistemi doğrudan kendisine bağlandı. Değişik "torba yasalarla", işine gelen ve amaca ulaşmaya hizmet eden değişiklikler hiçbir engellemeyle ve direnmeyle karşılaşmaksızın kolayca gerçekleştirildi. Yapılan son değişikliklerle "makul şüphe"yle herhangi bir savcının ya da yargıcın ve hatta vali ve kaymakamın alacağı bir kararın herkesin gözaltına alınabilmesinin önu açılmış oldu.

Hukukun tüm prosedürleri amacın geli olduğu görüldüğünde, kimi zaman tümüyle, kimi zaman parça parça değiştirildi. Değiştirilen bir yasanın ya da prosedürün işe yaramadığı görüldüğünde, yeni bir yasayla ("torba yasa") hemen değiştirildi. Amaca ulaşmada engeller çıkaran "demokratik hukuk" bu yolla aşıldı.

Yazılı hukukun yerini, hemen ve kolayca değiştirilebilir yasa düzenlemeleri aldı. Kendine bağlı ve kendisine tümüyle "biat" eden bir polis teşkilatı oluşturma yönünde önemli adımlar atıldı. Polis teşkilat yapısı değiştir-

ildiği gibi, polisin ağır silahlarla donatılmasının önu açıldı. "Keyfiyete bağlı hukuk", yani sadece sözde adı "hukuk" olan, gerçekte keyfiyete bağlı, kendi kişisel amacına uygun yaptırımlar listesiyle, kendine bağlı yargıçlar ve savcılar yoluyla polis teşkilatı yeniden biçimlendirilmeye başlandı.

Eğitim sisteminde yapılan küçük, ama islam devleti amacına doğrudan hizmet edeceği düşünülen değişikliklerle (4+4+4, okulların imam-hatipleştirilmesi, dinsel eğitimin ağırlıklı bir konuma getirilmesi vb.), bugünden yarına "dindar ve kindar nesil" yetiştirmeye başlandı. Şimdi sıra çocuk yuvalarında dinsel eğitim verilmesine geldi.

Bütün bunları yaparken, amacın (kendi Necip Fazıl revizyonuna uygun islam devleti kurmak) önüne çıkabilecek "üst akıl" girişimlerine karşı önlemler ve düzenlemeler yapılmaya başlandı.

Kendi "aklı" içinde, kendisini engelleyebilecek tek güç silahlı kuvvetler, yani ordu. Bu gücün, ordunun, olası bir "üst akıl" ürünü darbesine karşı iki yönlü önlemler geliştirilmeye başlandı.

Bir yandan ordu kademelerine, kendisine "biat" eden ya da kendisine karşı bir tutum almayacağı umulan kişiler yerleştirilirken, diğer yandan olası bir askeri darbeye karşı yüzde yüz kendisine bağlı silahlı güçler oluşturulmaya yönelindi.

Bu silahlı özel ordu, ağırlıklı olarak polis teşkilatından oluşturulmaya çalışılsa da, kendisine kesin kes bağlı, deyim yerindeyse, kendisinin "g.t'ünün kılı" olan kişilerden oluşan bir milis örgütlenmesinden oluşacaktır. Bunun yolu da, doğrudan kendisini "halk" kabul eden ve kendi iktidarında güç-

lenen “esnaf”ı örgütlemekten geçiyor.

26 Kasım 2014’te yapılan 4. Esnaf ve Sanatkarlar Şurası’nda şunları açıkça ve alenen söyledi:

“Bizim medeniyetimizde, milli ve medeniyet ruhumuzda esnaf ve sanatkar gerektiğinde askerdir, alperendir, gerektiğinde vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayışı tesis eden polistir, gerektiğinde adaleti sağlayan hakimdir, hakemdir.

Taksici deyip şoför deyip geçemezsiniz. O mahallenin emindir, ağabeyidir, mahallenin bekçisidir. Bakkal deyip kasap deyip manav terzi deyip geçemezsiniz. O mahallenin adeta ruhudur. Sokağımızın semtinizin vicdanıdır. Esnafı çıkartıp aldığınızda Türkiye tarihinden geriye hiçbir şey kalmaz.”

Bu sözler, öylesine söylenmiş ya da belagatın ürünü değildir. Esnaf ve zanaatkarlar, yani gerçek küçük-burjuva sınıfı, Özal’ın deyişiyle, “orta direk”, nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Kendi küçük mülkünü ve işini koruma içgüdüsü olağanüstü gelişkindir. Anti-komünizm ne ölçüde bu sınıfa kendisine yedeklemeye çalışırsa, islamcılar da o ölçüde kendi saflarına kazanmaya çalışırlar. Bu kesimleri kendi saflarına çekebildikleri ölçüde iktidara gelebilirler ve iktidarlarını sürdürebilirler.

Ancak bu sınıfın kendi küçük özel mülkiyetini ve işini koruma içgüdüsü, aynı zamanda onları milis örgütlenmesi için bulunmaz bir kaynak haline getirir.

Milislere dayalı silahlı güç oluşturma girişiminin arka planında, bir ölçüde Necip Fazıl’ın revize edilmiş teorisi yatıyorsa da, asıl olarak, 3 Temmuz 2013 tarihinde Mısır’da “Müslüman Kardeşler” iktidanna (Mürsi) karşı gerçekleştirilen darbe yatmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan, 18 Ağustos 2013’de yaptığı bir konuşmada şunları söylemiştir:

“Bugün Mısır’da sergilenen vahşeti yarın belki de başka ülkede sergileyecekler. Belki başka ülkeyi belki Türkiye’yi karıştırmak isteyecekler. Çünkü bu bölgede güçlü bir Türkiye istemiyorlar. Bu bölgede istikrarlı, kalınmış ülke istemiyorlar.

Biz, bu tuzağı bozacağız. Kardeşlerim sabırla bozacağız. Unutmayın, herkesin tuzağı vardır. Ama en büyük tuzak kudret, kuvvet sahibi olan Allah’ın tuzağıdır. Birbirimize inanıp, güvenerek kardeşliğimizi pekiştirerek oyunları bozacağız. İçimize nifak ve fitne sokmaya çalışıyorlar. Bunlara fırsat ve izin vermeyeceğiz. Bu tuzaklara düşmeyip, bu tuzakları alt üst edeceğiz.”

Yine geçen yıl 26 Ağustos’ta şunları söylüyordu:

“Mısır’da halk, iradesinin, oyunun namusunu istiyor. Eğer 17 yaşındaki Esmâ meydana çıkıyorsa babasının izinde çıkıyor. Adeviyye’ye çıkanlar, Rabia’ya çıkanlar, İskenderiye’ye, Mansuriye’ye onun için çıkıyor. Binlerce insan şehit olduysa bu oyların namusu için şehit oldular.”

İşte bu zihniyetle esnaf ve zanaatkarlara dayanan bir milis örgütlenmesine yönelik “Başyüce”*, 30 Kasım günü, İslami Büyük Doğu Akıncıları Cephesi (İBDA-C) “baş komutanı” Salih Mirzabeyoğlu (Salih İzzet Erdiş) ile görüştü.

Hiç tartışmasız İBDA-C, silahlı şeriatçı bir örgüttür. “Başyüce”nin Salih Mirzabeyoğlu ile yaptığı görüşmede, bu silahlı şeriat örgütünün kendisini desteklemesi ve “deneyimlerinden” yararlanmak istemesi, kendisine karşı güçlere ve özel olarak askeri darbeye karşı koruyacak bir milis örgütlenmesi oluşturmaya çalıştığı bir ortamda anlaşılabilir bir şeydir.

Öte yandan AKP iktidarı ile Hizbullah arasındaki ilişki, dahası IŞİD ile gelişkin ilişki düzeyi hesaba katıldığında, Recep Tayyip Erdoğan’ın (“Başyüce”) özel milis örgütlenmesini nasıl ve kimlerden oluşturacağı daha açık hale gelmektedir.

Amaç, hiç tartışmasız, kendisine ve iktidarına yönelik bir askeri darbeye karşı hazırlık yapmaktır. Buradaki özel amaç ise,

* “Başyüce”, Necip Fazıl Kısakürek’in “*İdeolojya Örgüsü*” adlı kitabında devlet örgütlenmesinin en üst kurumudur. Kitapta bu şöyle anlatılır: “Bütün kuvvet tevazününü, her temsil kutbu aynı kök ideolojyaya bağlı olarak, ‘Başyüce’ ile ‘Yüceler Kurultayı’ arasındadır... ‘Yüceler Kurultayı’ vicdan; ve ‘Başyüce’ irade (dir)... ‘Başyüce’ kaba ve umumî manasıyla herhangi bir devlet reisi değil, derin ve girift, içtimai bir remzdur. Bir timsal(dir)...”

ağır silahlarla donatılmış polis gücünün yanında, yaygın bir milis örgütlenmesini “çaydınıcı” bir unsur olarak kullanmaktır. Kendisine darbe yapmak isteyenlere bu milis örgütlenmesi yoluyla bir mesaj verilmek istenmektedir.

Ama bu milis örgütlenmesi sadece “çaydınıcı” bir güç değildir. Aynı zamanda kendi iktidarına yönelik muhalefet hareketine karşı kullanılabilir bir güçtür. Anadolu’daki Gezi Direnişi’nde de görüldüğü gibi, polis-esnaf işbirliği, daha ilkel düzeyde de olsa kullanılmıştır. 6-7 Ekim olaylarında görüldüğü gibi, Hizbullahçılar (her ne kadar kendilerini HDP’lilerin saldırılarına karşı koruduklarını iddia etseler de), kendi alanlarında örgütlü ve silahlı bir güçtür.

Tüm bunların yanında, doğrudan MİT’in denetimi altında olan “Alperen Ocakları” iktidarın elinin altındaki hazır bir güçtür. Dağıtım saldınsından Hrant Dink cinayetine kadar pek çok olayda yer alan “Alperen Ocakları” ortadayken, çok kolaylıkla esnaf ve zanaatkarlara “alperenler” diye hitap edebilmektedir. (Bu arada şunu da ekleyelim ki, “Alperen Ocakları” Muhsin Yazıcıoğlu’nun BBP’sinin gençlik örgütlenmesidir. Muhsin Yazıcıoğlu da, AKP’ye ve Recep Tayyip Erdoğan’a “biat” edenlerin başında gelmektedir.) Bu yapılanmaya, AKP’ye “biat” eden “eski ülkücüleri”, yani eski faşist milisleri de eklemek gerekir.

Özetle, Recep Tayyip Erdoğan, Mısır askeri darbesi ve 17 Aralık “cemaat operasyonu” sonrasında doğrudan kendisine bağlı bir polis teşkilatı oluştururken, aynı zamanda bir milis örgütlenmesine gitmektedir.

Bu milis örgütlenmesi, her ne kadar kurulu örgütlenmelere (Alperen Ocakları, Hizbullah, İBDA-C, eski faşist milisler) dayanma eğilimindeyse de, doğrudan devlet kurumlarının desteğine sahip olacakları da kesindir. (Burada yaklaşık 280 bin özel güvenlikçiyi de bunların arasında sayabiliriz.)

Recep Tayyip Erdoğan’ın oluşturulmasına hız verdiği **milis örgütlenmesi**, ister “çaydınıcılık” için kullanılmak istensin, isterse askeri darbeye karşı “direniş” amacı gütsün, **her durumda doğrudan kitle muhalefet hareketlerine karşı kullanılacak bir zor gücüdür**. Böylece toplumsal muhalefetin karşısına, istenildiği zaman değiştirilen ve “makul şüphe”ye dayalı yasalar yanında, doğrudan ağır silahlarla donatılmış

polis gücü ve islamcı milis örgütlenmesi çıkarılacaktır.

Burada yapılması gereken, herşeyden önce böyle bir gelişmeyi görmezlikten gelmekten, küçümsemekten uzak durulmalıdır.

İkinci olarak, böyle bir karşı-güce karşı silahlı bir örgütlenme yaratılması acil bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu silahlı örgütlenme, 1980 öncesindeki gibi “Direniş Komiteleri”, “Silahlı Direniş Birlikleri” türünden, yarı-milis, yarı-askeri, ama her durumda sadece propagandif bir örgütlenme olmamalıdır.

Geniş halk kitlelerinin islamcı milis saldırılarına karşı korunmasının ilk ve temel koşulu, silahlı bir devrimci örgütlenmenin varlığıdır. Böyle bir örgütlenme maddi bir güç olarak ortaya çıkartılmadığı ya da çıkartılmadığı koşullarda, adı, ister “özsavunma birlikleri”, ister “mahalle konseyleri” vb. olsun, her durumda MHP’li faşist milislere karşı oluşturulan “direniş komiteleri”nin trajik sonunu paylaşmak durumunda kalacaktır. Çünkü, söz konusu olan sadece islamcı milis örgütlenmesi değildir. Bu milis örgütlenmesi, devletin tüm olanaklarından yararlanacağı gibi, ayrıca ağır silahlarla donatılmış polis teşkilatının “yardımcı” gücü olarak çalışacaktır. Dolayısıyla islamcı milislere karşı “savunma”yı esas alan bir örgütlenme, her durumda polis gücünün ağır silahlı saldırısıyla karşı karşıya kalacaktır.

Polis teşkilatı, profesyonel bir silahlı güçtür. Böyle bir profesyonel silahlı güce karşı devrimci gerilladan başka bir güç etkili olmaz.

Recep Tayyip Erdoğan, ne denli iç savaş ve olası bir darbeye karşı hazırlık yapıyorsa, devrimciler de aynı oranda ve aynı ciddiyette hazırlık yapmak zorundadırlar. Ama devrimciler sadece hazırlıkla yetinemezler. Aynı zamanda iktidarı devirmek, devrimi gerçekleştirmek için de mücadeleye etmek durumundadırlar. Bu da, islamcı milis örgütlenmesine karşı değil, bir bütün olarak iktidar gücüne karşı örgütlenmeyi ve mücadeleyi gerektirir.

Böyle bir mücadelenin doğru bir devrimci stratejiye dayanması gerektiği de çok açıktır. Bu strateji de, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’nden başkası değildir.

İç savaş hazırlıkları karşısında örgütlenmeyenleri tarih affetmeyecektir.

Milliyetçi-Şovenist Bayrak Altında 1 Kasım Seçimleri

Seçimler, geniş halk kitlelerinde bir şeylerin değişebileceği beklenti ve umutlarının arttığı, bu yolla mevcut toplumsal-siyasal sisteme (bir süreliğine de olsa) bağlandığı ve sistemin kendi işleyiş kurallarına daha fazla uyduğu bir ortam yaratır.

Öte yandan seçim ortamlarında ortaya çıkan olumlu ya da olumsuz beklentiler, kitlelerin politikayla daha fazla ilgilenmesine yol açtığı gibi, kendi içlerinde bölünmesine, ayrışmasına ve hatta uzun süreli kutuplaşmasına da yol açar.

Olağan zamanlarda siyasetle fazlaca ya da hiç ilgilenmeyen insanlar, seçimlere katılarak (oy vererek) ülkenin siyasal yapısının biçimlendirilmesine katkıda bulunurlar. Oy tercihleri de, siyasete ne kadar uzak olduklarına göre belirlenir. Etkili bir siyasal reklam, hoş bir müzik klipi, siyasetçiye ilişkin yaratılmış olan “algı”, oy tercihlerini belirleyebildiği gibi, “hasımlar”, “ötekiler” vb. söylemler de oy tercihini belirleyebilmektedir. Siyasetten uzak insanların oy tercihlerini değiştirmeye yol açan en temel etmen ise, ortaya çıkacak seçim sonuçlarının o güne kadar sürdürdükleri ve fazlaca da hoşnutsuz olmadıkları yaşamlarını alt-üst edebileceğine ilişkin bir beklentinin yaratılmasıdır...

Seçimler, diğer yandan iktidar olmanın “nimet”lerinden yararlanan kesimlerin varolan çıkarlarını korumaları yönünde bir harekete yol açar. “Muhallif” kesimler açısından ise, seçimler, varolan iktidardan kurtulmanın somut ve gerçek bir aracı olarak görünür. Bu da, sisteme bütünsel olarak “muhalif” olanların bir süreliğine sisteme tabi olmalarını getirir.

Bir başka açıdan, seçimler, mevcut toplumsal yapıdaki değişik sınıf ve tabakaların siyasal düzeylerini ölçmenin bir aracıdır. Engels’in deyişiyle, bu da seçimlerden beklenebilecek tek şeydir.

Ülkemizde seçimler, ister genel seçimler olsun, ister yerel seçimler olsun, her zaman siyasal iktidar ile toplumsal muhalefet arasında bir hesaplaşma ortamı olmuştur. Bu nedenle de, sistem, toplumsal muhalefeti değişik yol ve araçlarla bertaraf edemediği, pasifize edemediği koşullarda seçimlere giderek, toplumsal muhalefeti bir süreliğine sistem içi değişim beklentisine yöneltir.

Bu sistem içi değişim beklentisi, “sol” yapıların ve örgütlerin değişik gerekçelerle (örneğin, “taktik hevalım” mantığıyla ya da “geniş halk kitleleriyle bağ kurmak için legal olanaklardan yararlanma” adına) seçimlere katılımıyla önemli ölçüde meşruluk kazanır.

Bu “meşruiyet” içinde yapılan seçimler, bir dönem için toplumsal muhalefeti yatıştırmasa da, asıl olarak bu muhalefeti (bir süreliğine de olsa) sistem içine çekecek belli bir işlevi yerine getirir.

Artık herkes, AKP’lisi de, CHP’lisi de, MHP’lisi de, HDP’lisi de biliyor. Daha dün kadar “barış”tan, “barış süreci”nden söz eden Recep Tayyip Erdoğan, 7 Haziran seçim döneminde “masayı” devirdi. Daha

“Dolmabahçe Mutabakatı”nın mürekkebi kurumadan Recep Tayyip Erdoğan’ın “masayı” devirmesinin, İmralı üzerinden yürütülen “barış sürecini” sonlandırmasının “hikmeti” de herkes tarafından biliniyor. Yine de

“ne oldu da böyle oldu” sorusu hala zihinlerde tam olarak yanıtlanmamış bir soru olarak kalmayı sürdürüyor.

Bir taraftan ülkeyi “anket”ler üzerinden yöneten Recep Tayyip Erdoğan, diğer taraftan her seçim döneminde yaşanan “bildik” durumları 7 Haziran sürecinde de ortaya koydu.

%36 oy oranıyla iktidar olduğu Kasım 2002 seçimlerinden 7 Haziran seçimlerine kadar geçen sürede gerçekleştirilen tüm genel ve yerel seçimlerden “açık-ara” birinci çıkan AKP’nin en bildik “taktiği”nin temelinde, “ekonomik istikrar” ve “analar ağlamasının” demagojisi yatmıştır.

“Ekonomik istikrar” ancak “tek parti iktidan” ile mümkündür demagojisi ne kadar tutmuşsa, “analar ağlamasının” demagojisi de bir o kadar kabul görmüştür.

Burada “ekonomik istikrar”ın nasıl bir şey olduğunu, nasıl demagojik biçimde kullanıldığını ele almayacağız. Ama PKK’nin yürüttüğü silahlı mücadeleyle on binlerce insanın yaşamını yitirdiği bir ülkede, hiç tartışmasız “analar ağlamasının” demagojisi “ekonomik istikrar”dan çok daha etkili olmuştur.

“Analar ağlamasının” ya da Oslo’da başlayıp İmralı üzerinden sürdürülen “barış görüşmeleri”, **her seçim sath-ı mailine girildiğinde** PKK’nin “**tek taraflı ateşkes**”iyle güçlendirilmiştir.

AKP için yaşamsal niteliğe sahip olan ve askeri darbe tehdidiyle yüzyüze olduğu 2007 Temmuz seçimleri öncesinde PKK’nin ilan edilmemiş bir “ateşkes”e gitmesi “can suyu” olmuştur. Yıllar sonra A. Öcalan’ın AKP’yi devirmeye yönelik askeri darbeyi ben önledim mealinden sözleri bu durumu yalın biçimde ortaya koymuştur.

2009’da yapılan “gizli” Oslo görüşmelerinin ardından yapılan ve Türkiye’deki siyasal sistemi “fiilen” değiştiren 12 Eylül 2010 referandumu, yine resmen ilan edilmiş bir ateşkes ortamında ve üstelik BDP’nin “boykot” kararıyla gerçekleştirildi. Ateşkes ve boykot kararı altında yapılan referandumdan AKP “zafer”le çıktı. Aynı ateşkes durumu 2011 genel seçimlerinde de sürmüştür.

Böylece Recep Tayyip Erdoğan “taşın altına elini koyan” “barış yanlısı” ve “Kürt sorununu çözecek tek kişi” olarak lanse edilirken, arka planında her zaman PKK ile ya-

pılan “gizli” görüşmeler ve buna bağlı olarak PKK’nin ilan ettiği ateşkesler yatmıştır.

Tüm bu görüşmelere, “barış” propagandalarına karşın Recep Tayyip Erdoğan, her seçim döneminde “*tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek devlet*”ten söz etmekten hiç kaçınmamıştır. Bu “motto”, 2007 seçimlerinde de, 2011 seçimlerinde de, son olarak 7 Haziran seçimlerinde de ve son olarak 1 Kasım “tekrar” seçimlerinde de Recep Tayyip Erdoğan’ın en gözde propaganda sloganı olmayı sürdürmüştür.

Bu açık gerçeğe rağmen Recep Tayyip Erdoğan’ın “*tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek devlet*” propagandası neo-liberaller ve her cinsten köşe yazarları tarafından bir “seçim taktiği” olarak sunulmuştur. Gerekçe ise, “MHP’nin milliyetçi oylarını almak” olmuştur.

7 Haziran seçimleri öncesinde, Dolmabahçe “mutabakatı”nın hemen sonrasında Recep Tayyip Erdoğan’ın “Cumhurbaşkanı” sıfatıyla meydanlara çıktığında yine aynı slogan kullanması da, aynı biçimde “seçim taktiği” olarak gösterilmiş ve aynı biçimde “amaç, MHP’nin milliyetçi oylarını almak” olarak sunulmuştur.

Bu söylemlere rağmen 7 Haziran seçimleri de, diğerleri gibi, PKK’nin “tek taraflı ateşkes”i ortamında gerçekleştirilmiştir. Diğer bir ifadeyle, aynı ırmakta üçüncü, dördüncü ve hatta beşinci kez yıkanılmaya kalkılmıştır.

7 Haziran seçim sonuçlarının Recep Tayyip Erdoğan’ın istediği gibi olmasa da, “beklediği” gibi çıktığı söylenebilir. Temmuz ayına gelindiğinde, “ne olduysa oldu”, birden “tarafklar” kılıçlarını çekip saldırıya başladılar. Ortalıkta ne “barış süreci”, ne “müzakereler”, ne de “ateşkes” kaldı. Recep Tayyip Erdoğan, Suruç Katliamı’nı bahane ederek ülke çapında “terörle mücadele” başlattı. PKK’de aynı boyutta ve sertlikte buna yanıt verdi. Ortalık kan gölüne döndü. Ölüm haberleri birbiri ardına gelmeye başladı. Recep Tayyip Erdoğan bir kez daha “tek vatan, tek millet... vs.” propagandasına başladı ve “Teröre karşı tek yürek, tek yumruk” mitingleriyle 1 Kasım seçim çalışmalarına başladı.

1 Kasım “tekrar” seçim sürecinde Recep Tayyip Erdoğan’ın bir kez daha milliyetçi-şovenist söylemlere başvurması, hemen “MHP’nin milliyetçi oylarını almak”, MHP’yi

“barajın altına itmek” olarak yorumlandı. Hemen ardından 7 Haziran seçimlerinde kaybettiği “tek parti iktidarı”nı 1 Kasım’da yeniden kazanabileceği söylenmeye başlandı.

Bu arada bazı “küçük” şeyler görmezlikten gelindi.

Bu “küçük” şeylerin belki de “en küçük” olanı, **İncirlik üssünün** Suriye ve Irak savaşında etkin bir biçimde kullanılması için ABD ile **8 Temmuz**’da “mutabakata” varılmasıydı. Her ne kadar bu “mutabakat” a kadar Dolmabahçe’deki “masa” devrilmişse de, henüz ülke çapında bir “terör”den, “terörle mücadele”den söz edilmiyordu.

23 Temmuz’da Obama ve Erdoğan’ın “telefon görüşmesi”yle resmîyet kazandırılan 8 Temmuz “mutabakatı”nın haftasında (henüz Suruç Katliamı yapılmamışken, “terörle sonuna kadar savaş” sloganları atılmamışken) PKK’nin “devrimci halk savaşı süreci”ne yönelik açıklamaları geldi.

Görüldü ki, iki taraf da, AKP de, PKK de “mutabakat”ın ne olduğunu ve neye yönelik olduğunu çok iyi biliyorlardı. “Mutabakat”la birlikte kılıçlar bilenmeye başladı ve 23 Temmuz’da resmîyet kazanır kazanmaz “terörle sonuna kadar savaş” başlatıldı.

Görmezlikten gelinen bir diğer “küçük” şey ise, Recep Tayyip Erdoğan’ın uzun zamandır planladığı ve hazırlandığı “**İç savaş**”tır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın “iç savaş” planını, 3 Temmuz 2013’de (Gezi Direnişi’nden birkaç hafta sonra) Mısır’da “Müslüman Kardeşler” iktidarına (Mürsi) karşı gerçekleştirilen askeri darbe ile kuvvadan fiile çıktı. “Oyların namusu” söylemi Recep Tayyip Erdoğan’ın dilinden düşmez oldu. Daha da öteye geçerek, Mısır’daki askeri darbe sonrasında Müslüman Kardeşler’in “direnişi”ndeki can kayıpları kutsadı. “Binlerce insan şehit olduysa bu oylarının namusu için şehit oldular” demekten geri kalmadı.

Elbette “iç savaş” planları, yalın bir askeri darbe ya da toplumsal muhalefet hareketinin kendisini devirmesine bağlı değildir. Kendi deyişleriyle, “iç savaş” planı, şeriatçıların “fitratında” vardır. Gerek İran “İslam devrimi”, gerekse N Erbakan’ın 1994 yılında söylediği “geçiş dönemi, sert mi olacak, yumuşak mı olacak, kanlı mı olacak, kansız mı olacak” sözleri şeriatçıların her koşulda iktidar olmak için bir iç savaşı göze aldıkları

nın açık ifadesi olmuştur. Ancak “iç savaş”, neo-liberallerin “pragmatist” olmakla övdükleri Recep Tayyip Erdoğan’ın gündemine ancak Gezi Direnişi ve Mısır’daki askeri darbe sonrasında girmiştir.

Artık “iç savaş”, bir yanıyla kendi iktidarlarını pekiştirmenin ve kökleştirmenin aracı olurken, diğer yanıyla kendilerine yönelik toplumsal muhalefete “haddini bildirmek” amacıyla planlanmış ve hazırlığa başlanılmış bir süreç olmuştur.

Toplumsal muhalefetin, özellikle “sol” dayanaklı toplumsal muhalefetin en hassas yeri, “zincirin zayıf halkası” hiç şüphesiz “Kürt sorunu”dur. Dolayısıyla “iç savaş” buradan başlatılmak durumundadır.

Böylece bir yandan “MHP’nin milliyetçi oyları” kolayca alınabilecek, diğer yandan ülke çapında “PKK terörü” bahanesiyle yaygın ve yoğun milliyetçi-şovenist rüzgarlar estirilebilecektir. Bunun sonucu olarak 24 Temmuz’da “Kandil” bombalanmaya başladı. ABD’den alınan “istihbarati bilgi”yle zaten gelişmeleri “an be an” izleyen “Kandil” de buna yanıt vermekte duraksamadı. Bir kez daha 2012 Şemdinli olayı (daha geniş ölçekte ve yoğunlukta) sahneye çıktı.

“İç savaş”ın uvertürü, TSK’nın “dağı-taşı” bombalamasıyla ve buna PKK’nin “milsilleme hakkını kullanarak” yaygın saldırılarla ve ilçe direnişleriyle yanıt vermesiyle başladı. Birbiri ardına “sokağa çıkma” yasakları ilan edildi.

Bir yanda “sokak çatışmaları”, diğer yanda TSK-PKK çatışmaları olanca hızıyla ve yaygınlığıyla sürüp giderken, 1 Kasım “tekerrar” seçiminin “kaderi” ortada kaldı.

Yapılan ve yaptırılan “anket”, 1 Kasım seçimlerinde 7 Haziran seçimlerine benzer sonuçların çıkacağını gösterirken, AKP’nin 1-2 puan artırma uğruna her yola başvurduğu görülmeye başlandı. Hedef, bir yanıyla “MHP’nin milliyetçi oyları”ndan bir miktarını “tırtıklamak”, diğer yanıyla HDP’nin oylarını olabildiğince “tırpanlamak”tır.

MHP’nin “milliyetçi oyları” bayrak mitingleriyle aşındırılmaya çalışılırken, HDP’nin oyları, doğrudan seçmenlerin oy kullanamaz hale getirilmesiyle azaltılmaya çalışılmaktadır. “Sokağa çıkma yasakları” ne kadar “askeri gereklilik” olarak gösterilirse gösterilsin, aynı gerekçelerle “seçmen taşıma”, “sandık birleştirme” girişimleriyle HDP’nin barajın altında kalması sağlanmaya ça-

lışılmaktadır.

HDP'nin baraj altına itilebilmesi için, 7 Haziran seçimlerinde aldığı 5 milyon 846 bin oyun yaklaşık bir milyonunun "buharlaştırması" ya da bir milyon seçmenin oy kullanmaz hale getirilmesi gerekmektedir. Bu durumda HDP'nin baraj altına itilebilmesi için CHP'den HDP'ye giden bir miktar "ödünç oy"un geri döneceği gözönüne alındığında, 700-800 bin seçmenin oy kullanmasının önüne geçilmesi yeterli olacaktır.

Ancak bu "evdeki hesap" çarşıya uycakmış gibi de görünmemektedir. En azından %32,5 gibi düşük bir katılımın olduğu yurtdışı oylarının iki yüz binini (%21,4) almış olan HDP'nin katılımı artırarak daha yüksek bir oy miktarını elde etmesi olasıdır. "Rahmetli" Demirel'in çok sevdiği sözle, "keser döner sap döner gün gelir hesap döner".

Böylece biraz oradan (MHP), biraz buradan (HDP) oy kaydırmaları ya da kayıpları sağlanmaya çalışılırken, bir yandan da seçimlere katılımı düşürmeye çalışılmalıdır. Özellikle de "rahatına düşkün" CHP seçmenini, ister dört günlük 29 Ekim tatili nedeniyle, ister bıkkınlığı ve bezginliği nedeniyle sandığa gitmesini "beklemek" gerekir.

Bütün bunların yeterli olmayacağı görüldüğü için de, Recep Tayyip Erdoğan birbiri ardına "muhtarlarıyla" toplantılar düzenlemektedir. Bu "muhtarlar" aracılığıyla "seçim hilesi" yapılarak bir miktar daha oy sağlanmaya çalışılmaktadır.

"Seçmen taşıma", "sandık birleştirme" dışındaki tüm bu yollar ve yöntemler hemen her seçimde AKP tarafından sıkça ve bolca kullanılmıştır. Burada "yeni", "şaşırtıcı" bir şey yoktur. "Seçmen taşıma" ya da "sandık birleştirme"yle ne kadar başarılı olunacağı da belirsizdir. Sonuçta, tüm yol ve yöntemi deneyen AKP'nin 7 Haziran'dan daha "iyi" bir sonuç alması da pek olası görünmemektedir.

Bu olasılıklar içinde 1 Kasım seçimlerine bir ay kalmışken hemen her yerde (açık ya da kapalı) dile getirilen şey "seçimlerin yapılıp yapılmayacağı" olmaktadır. Doğal olarak "ne olacak"çı zihniyet de bu sorunun yanıtının peşinde koşmaktadır. Tıpkı 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin barajı geçip geçmeyeceğini önceden bilme arzusu gibi.

Devrimciler için "durum tahlili", gelişen siyasal olayların yönünü, dinamiklerini ve

yönelimlerini saptamayı hedefler. Ancak sadece saptamakla yetinilmez. Aynı zamanda olası gelişmeler karşısında nasıl bir tutum alınacağı ve ne yapılacağı da belirlenmek durumundadır. Bu açıdan, mevcut durum tahlili, salt olguların yan yana ya da alt alta dizilmesi olmadığı gibi, "akla gelebilen her türlü olasılığın" ortaya konulması ve bunlara karşı "politikalar" oluşturulması da değildir. Objektif bir küçük-burjuva aydını da bu olgular ve olasılıkları saptayabilir.

Düzenin "olağan" yasallığı içinden bakıldığında, seçimler yapılır. Seçimler yapılır, sonuçlar 7 Haziran'dan farklı olmazsa, "ülkeyi hükümete bırakmayız" diyen düzen partileri bir araya gelerek bir "çare" (koalisyon) bulurlar.

Ama sorun bu değildir. Sorun, Recep Tayyip Erdoğan'ın *de facto* (fiilen) elde ettiği gücü kimseyle paylaşmaya niyetinin olmaması ve bu *de facto* gücü sonuna kadar kullanmaya çalışmasıdır. Bunun için devletin yasal güçlerini kullanmakta bir an için bile "imtina" etmeyeceği varsayılmak durumundadır. Devletin yasal güçlerinin yanında faşist-islamcı milislerin, "alperen esnaf"ın ve "muhtar muhtar"ın devreye sokulması kimseyi şaşırtmayacaktır. Böylesi bir durumda "ülkeyi hükümete bırakmayız" diyen düzenin "muhalefet" partileri, ya Recep Tayyip Erdoğan'ın *de facto* gücünü kabul edeceklerdir ya da AKP azınlık hükümetinin kurulmasını çaresiz biçimde izleyeceklerdir (Meclis başkanlığı seçiminde olduğu gibi).

Elbette HDP'nin baraj altında kalması da bir olasılıktır. Bunun hangi yol ve yöntemle yapıldığının fazlaca önemi yoktur. *De facto* gücü elinde bulunduran açısından "sandık" önemlidir ve sandıktan çıkan sonuçları "herkes" kabul etmek zorundadır. Aksi halde "iç savaş" için örgütlenmiş milislerin önü açılır, yani Gezi Direnişi'nde "evde zor zapt edilen %50" harekete geçirilir. Bu da Recep Tayyip Erdoğan'ın *de facto* gücünün sokak üzerinden yeniden "tesisi"dir.

Baraj altında kalan HDP de ellerini kavuşturup oturmayacaktır. PKK söyleminde ve programında yer alan "demokratik özerklik" yeni bir alan ve yeni bir meşruiyet kazanarak tüm Kürt illerinde uygulamaya sokulacaktır. Bu da *de facto* bir savaş durumudur, ulusal bir savaş durumudur. Bunun sonuçları ülke çapında karşılıklı boğazlaşma olarak ortaya çıkar. Böyle bir ortamda, böy-

lesine savaş koşullarında demokrasiden, sandıktan, legal olanaklardan söz etmek zaten olanaksızdır. Ülke fiilen (*de facto*) savaş alanı haline gelir, her türlü demokratik hak ve özgürlükler tümüyle ortadan kalkar. Fiili bir sıkıyönetim ve darbe dönemi ortamına girilir.

İkinci olasılık ise, 1 Kasım seçimlerinin resmen yapılmaması ve AKP seçim hükümetiyle ülkenin yönetilmesidir. Bu ise, seçime katılan tüm siyasi partilerin fiilen işlevsizleşmesi ve kapatılmasıyla özdeştir. Açıkçası, bu olasılık, Recep Tayyip Erdoğan'ın 2007 referandumuyla yaptığı "kafa darbesi"nin (*coup de tête*) "hükümet darbesi"yle (*coup d'état*) tamamlanması demektir.

Bundan sonrasındaki tek ikilem, ya dev-

rimci mücadele ya da "dış güçler"den (emperyalist ülkelerden) medet ummak olarak ortaya çıkar.

Görüldüğü gibi, 1 Kasım seçimleriyle bir kez daha belirginleşen tek şey, devrim ve karşı-devrimdir. Ya devrimci mücadele eldeki tüm olanaklarla sürdürülecektir ya da karşı-devrime teslim olunacaktır. Dün olduğu kadar bugün de başka seçenek yoktur. Dün olduğu gibi bugün de "başka seçenek" olduğunu varsayanlar elbette olacaktır. Hatta "henüz bütün legal olanaklar tüketilmediğinden" silahlı devrimci mücadelenin "yanlış" olduğunu bile ileri süreceklerdir. Bunlar teslimiyetçilikten başka bir sonuç üretmeyecektir.

İllegalizmin Legalitesi Legalizmin İllegalitesi

Her siyasal hareket, siyasal iktidarı ele geçirmek için mücadele eder.

Mevcut düzenin legal (yasal) partileri de, legalist (yasalci) “sol” partiler de iktidar mücadelesi yürütürler. Bunun için mevcut yasalara bağlı olarak (“siyasi partiler yasası”) bir parti kurmalarıyla işe başlamak zorundadırlar. Bu partilerin bir ya da birkaçının iktidarı ele geçirebilmeleri için ise, genel seçimlere katılma hakkına sahip olmaları gerekir. Bu da mevcut düzenin yasalarının zorunlu kıldığı sayıda il ve ilçede örgütlenmek demektir (asgari örgütlenme).^{*} Bu da Türkiye’deki siyasal partiler yasasına göre yaklaşık olarak bin kişiyi gerektirir. (Silahlı mücadeleye sempati duyan okuyucu bunu “bin gerilla” olarak hayal eder). Diğer yandan “parti teşkilatı” için bir mekan (yer) gerekir. Bu da yaklaşık iki yüz kiralık yer tutulması demektir. (Yine aynı okuyucu bu kira paralarıyla ne kadar “silah” alınabileceğinin hayalini kurar).

Bütün bunları yasalara uygun olarak yaptıktan sonra genel seçimlere “katılma hakkı” kazanılacaktır.

Seçimlere katılma hakkı “kazanıldığı” andan itibaren yapılması gerekenler ise “klasik” parti çalışması, yani propaganda fa-

aliyetidir.

Propaganda, siyasal propaganda, partinin amaçlarının, yani iktidar olduğu koşullarda **neler** yapacağını kitlelere anlatılmasıdır. Hiç tartışmasız, neler yapılacağını anlatılması, aynı zamanda, bunların **neden** yapılacağını açıklanmasını gerektirir. “Neden” ise, her durumda ülkenin içinde bulunduğu durumdan çıkar.

Böylece düzenin yasallığı içindeki bir siyasal parti, yasaların emrettiği sayıda “il ve ilçe teşkilatı” kurduğu andan itibaren yürüteceği “parti çalışması”nda, ülkenin içinde bulunduğu “durumu” ve bu “durumdan” nasıl çıkılacağını en geniş kitlelere anlatmaya ve açıklamaya çalışır. Bu anlatı ve açıklamayla geniş kitleler içinde yaşadıkları “durum”un bilincine varır ve bu “durum”dan kurtulmak için de bu “parti etrafında” örgütlenir. Kısacası, mevcut düzenin yasallığı içinde kalmayı kendi varoluş koşulu olarak kabul etmiş olsun ya da olmasın bir partinin **olağan** parti çalışması, kendi düşünceleri ya da ideolojisi çerçevesinde kitleleri bilinçlendirip örgütlemeyi hedefler. (Sol örgütlerin “klasik” parti çalışması da böyledir.)

Bu parti çalışmasında en önemli araçlar, günlük, haftalık ya da aylık yayınlar, kitle toplantıları, mitingler, afişler, bildiriler, “basın” açıklamaları vs.’dir.

Hiç kuşkusuz, bu propaganda faaliyetinde “ulusal medya” önemli bir araçtır, hatta en önemli bir araçtır. Bir basın açıklaması bu “medya” aracılığıyla milyonlarca insana ulaşabilir. Bu nedenle tüm partiler “medya”-da yer alabilmek için olağanüstü çaba gösterirler. Bu amaçla “medya uzmanları” ya

^{*} Siyasal Partiler Kanunu: “Madde 36 - (Değişik: 3420 - 31.3.1988) Siyasal partilerin seçimlere katılabilmesi için illerin en az yansında ve ilçelerin en az üçte birinde teşkilat kurmayı gerektirir.” Bu nedenle bir partinin seçime girebilmesi için en az 41 ilde ve yaklaşık 150 ilçede örgütlenmesi gerekmektedir. Ancak bugün “var”olan partilerin birçoğu bu yeter sayıya sahip değildir. Bu nedenle “tabela partisi” olarak anılırlar.

da “iletişim teorisyenleri” göreve koşular. Bunların “yol” göstericiliğinde “medya”nın istediği türden görüntü vermeye özen gösterilir. Hatta “medya”da yer alabileceğini umdukları eylemler bile düzenlerler.

Ancak işin içine “solculuk” girdiği andan itibaren, bu parti çalışması düzen partilerinden söylemsel olarak farklılaşmaya başlar. Bazı istisnalar dışında, her “sol parti” öncelikle kendisini “marksist” ya da “marksist-leninist” yahutta “komünist” bir parti olarak ilan eder. Eğer mevcut yasalar böyle bir “sıfat” kullanılmasını yasaklıyorsa, böyle bir durumda isimler yumuşatılır. “Sosyalist”, “ilerici”, “demokrat” vb. sıfatlarla kendisinin “düzen partileri”nden farklı olduğunu göstermeye çalışır.

Artık “ser”de “marksistlik” ya da “marksist-leninist”lik vardır. Böyle olunca da, programından söylemine kadar herşeyi “kitaba” uydurmak zorundadır. Hiçbir koşul altında mevcut düzenin bir parçası olduğunu, mevcut düzen partilerinin “birinin” yerine talip olduğunu söylemez, söyleyemez. Tüm pratiği sıradan bir düzen partisinin yaptığından farklı olmasa bile, görüntüde onlardan farklıymış gibi hareket etmek durumundadır.

Böyle durumlarda en yaygın söylem, “legal mücadele yürüttükleri” söylemidir.

Sadece bu “ifade” bile, zımnî olarak, “aslında” illegal oldukları “imajı” (“algısı”) yaratır. Yani “aslında” tüm “marksist-leninist partiler” gibi illegaldirler, sadece “legal olanaklardan yararlanmak” için “legal” faaliyet yürütmektedirler! Bu yolla da Lenin’in “Ne Yapmalı?” kitabında ortaya koyduğu partiye benzedikleri izlenimi oluştururlar.

Legal “sol” partilerin ikinci özelliği ise, “demokratik muhalefetin en solunda” yer aldıklarını göstermektir. (Soldaki keskinliğin bir nedeni de budur.)

Bu özellikleriyle, “aslında illegal” olan “legal” bir “sol” partinin “legal programında” ne yazılmış olursa olsun, “gönlünden geçen”in “devrim” (ve hatta “sosyalist devrim”) olduğunu hemencek anlarız. (Elbette “legal” parti yazınında “demokratik halk devrimi”nden de söz edilir. Ancak biraz fazla “keskin” görüldüğünden, bunun yerine “demokratik devrim” ya da “demokratik bir toplum” vb. ifadelere yer verilir.)

Bu andan itibaren de, “devrim”in, “sosyalizm”in ne olduğu sorusu ortaya çıkar.

Mevcut düzenin yasaları çerçevesinde

yapılabilecek bir “devrim”in, “sosyalist devrim”in hiç de olanaklı olmadığı bilinir olduğu andan itibaren (ya da kendi saflarında yer alanlar tarafından öğrenildiği andan itibaren) herşey eğilip bükülmeye başlanır. Yasalar izin verdiği ölçüde “parti yazını”nda bolca marksist-leninist söyleme sahip “teoriler” ortaya atılır, “teorik değerlendirmeler” yapılır. Burada “marifet”, söylenenler ile yapılanlar arasındaki çelişkinin görülmesini engellemektir. Bunun yolu da, legal faaliyetin “aslında” sadece “legal olanaklardan yararlanmak” için yürütüldüğü “algısı”nın yaratılmasından geçer. Bir kez bu “algı” oluştu muymdu, artık tüm söylenenler ve yapılanlar “aslında” illegal olan bir “devrimci” hareketin söylemleri ve eylemleri olarak kabul edilmeye başlanır. Legaldeki faaliyet ne kadar başat hale gelirse gelsin, arka plandaki bu “kabul” nedeniyle “yoldan sapıldığı” düşüncesi o kadar geç anlaşılır. Artarak yürütülen legal faaliyet, her durumda “illegal” bir amacın faaliyetleri olarak düşünülür.

Legal faaliyet, bir taraflıyla “legal parti”leşmeye giderken, diğer taraflıyla “klasik sol” faaliyet olarak sürdürülür. “Marksist”, “marksist-leninist” ve hatta “marksist-leninist-komünist” bir partidirler, öyle ise “hedef kitleleri” proletarya, yani işçi sınıfı olacaktır. “Hedef kitle” proletarya (işçi sınıfı) olduğu için, “hedef” de öncelikle bu sınıfı bilinçlendirmek ve örgütlemek olmak durumundadır.

İşçi sınıfı nasıl bilinçlendirilecektir? İşçi sınıfı “neyin” bilincine varacaktır ki, örgütlenecek ve devrim yapabilecektir?

Bu sorulara verilen yanıt tektir: **Siyasal bilinç**. Dolayısıyla işçi sınıfının siyasal bilince sahip olabilmesi için mevcut düzenin siyasal niteliğini kavramış olması gerekir. Bu da “siyasal teşhir”i gerektirir. Bunu gören ve kavrayan işçi sınıfı, yine aynı doğallık içinde “siyasal iktidarı ele geçirmek amacıyla” siyasal olarak örgütlenir. Bu da “aslında” illegal olan “legal” parti çevresinde örgütlenmek demektir.

Ama işçi sınıfı sadece “siyaset”le ilgilenmez. Aynı zamanda kendi ekonomik koşullarını iyileştirmek için de mücadele eder (ekonomik mücadele). Ekonomik mücadele de, ekonomik durumun teşhirini öngerektirir. Bu mücadelenin en temel aracı **sendikalar**dır ve en temel mücadele biçimi **grevdir**.

Böylece “sol parti”ler, işçi sınıfı partisi

olarak işçi sınıfının tüm sorunlarıyla ilgilenmek zorunda olduğundan, işçi sınıfının ekonomik mücadelesine de “katkı sunar”.* Eğer sendikalar mevcutsa kendi kadrolarını bu sendikalara gönderir ve bu sendikalar içinde örgütlenmeye çalışır. Giderek “daha doğru ve tutarlı bir ekonomik mücadele” yürütülebilmesi için bu sendikaların yönetimlerinin ele geçirilmesi gerektiğine kanaat getirilir. Böylece her “sol parti”nin bir sendika çalışması, bir sendika seksiyonu, bir sendika yayını olur ve bir sendikayı ele geçirme çabası ortaya çıkar.

Öte yandan, toplum sadece işçi sınıftan oluşmaz. Değişik “halk” sınıfları mevcuttur ve bunlar da, tıpkı işçi sınıfı gibi, kendi ekonomik sorunları nedeniyle ekonomik mücadeleye yönelirler. “Sol parti”, tüm “halk” sınıflarını da kucaklamak zorunda olduğundan (çünkü “işçi sınıfı tüm halkın öncüsüdür”) bu kesimlerin ekonomik mücadelesine de “katkı sunar”. Bugün “sol”da pek önemi kalmamışsa da, tarım kooperatifleri, köylü sendikaları vb. örgütlenmeler bu ekonomik mücadelenin önemli unsurlarıdır. Ancak “halk” sınıfları içinde en aktif olan kesim gençliktir. Bu nedenle “sol parti”, gençlik örgütlenmesine yönelir (hem zaten dünyanın tüm komünist partilerinin bir “gençlik kolu” vardır). Gençlik, özellikle öğrenci gençlik, aktivizmiyle harekete canlılık katar ve yeni kadroların kaynağıdır. Bu arada “kadın hareketi” gelişmeye başlarsa, “sol parti”nin bir de “kadın seksiyonu” oluşturulur. İlerici ve demokrat meslek kuruluşları (mimar ve mühendisler odaları, barolar vb.) doğal “müttefikler” olduklarından, bunlar içinde de çalışma yürütülür. Hiç şüphesiz en önemsenen “seksiyon” da Kürt ulusal seksiyonudur. Bütün bu “çoklu” ve “çok yönlü” çalışmalara bir de “kültür merkezleri”, mahalle festivalleri, yaz kampları ve de müzik gruplarının konser organizasyonları eklenmelidir.

Bir yandan günlük, haftalık, aylık yayınlar çıkarılırken, diğer yandan işçi sendikalarından öğrenci derneklerine, meslek kuruluşlarına kadar “hayatın her alanında” faaliyet yürütülür. Tek amaç vardır: Örgütlenmek, daha fazla örgütlenmek. Böylece tek sayılardan çift sayılara, çift sayılardan üç ba-

samaklı sayılara ve giderek binlere, on binlere, yüz binlere, milyonlara doğru ilerlenecektir. “Yeterince” örgütlenildiğinde de, “amaç” hasıl olacaktır, siyasal iktidar ele geçirilecektir.

Hiç kuşkusuz “yeterince” ifadesi göreceli bir kavramdır. Kişiden kişiye, koşuldan koşula, durumdan duruma göre değişir. Yapılan örgütlenmelerin ne zaman “yeterli” olacağı bu nedenle önceden belirlenemez. Örgütlenmenin “yeterliliği”, yaşamın canlı pınarında ortaya çıkar!

Örgütlenme tarafı, yani öznel koşullar göreceli olduğu için tüm dikkatler ve söylemler nesnel koşullara yönelir. İşte bu andan itibaren ülkenin içinde bulunduğu durum “sol parti”nin ilgi alanına girer. Marksist-leninist terminolojiyle söylersek, artık tüm dikkatler “milli kriz” kavramına yönelir. “Milli kriz” patlak verdiğinde “sol parti”nin krizden çıkışın adresi haline geleceği varsayılır. Artık iktidarı ele geçirmek, devrim yapmak çok kolaydır. Yeter ki “yeterli” örgütlenme olsun, yeter ki “milli kriz” patlak versin!

Böylece her şey “yeterli örgütlenme”ye sahip olmayı ve “milli kriz”in patlak vermesini beklemeye indirgenmiş olur. Bu “bekleme” döneminde her türlü fırsattan yararlanarak örgütlenmek ve yine örgütlenmek gerekir. Ve “bir gün” bu ikisi eşzamanlı olarak geliştiğinde iktidarı almak için “son bir hamle” yapılacaktır! “Yasal zorunluluk” nedeniyle adı söylenmese de, bu “son hamle”, genel greve dayanan silahlı bir ayaklanma biçiminde olacaktır. Bu da yıllarca legalizmin kahrını çeken legal partinin ne kadar cengaver olduğunun işareti olarak görülür.

Bu düşünce ve beklentiler içinde aylar, yıllar geçer. Bu aylar ve yıllar içinde aynı söylemlerle, aynı yerlerde, aynı tarzda faaliyet yürütülmeye devam edilir. Her gelişen siyasal olay beklentileri yükseltir, umutları artırır. “Biraz daha gayret”, “biraz daha örgütlenmek” yeterli olacaktır. Siyasal olaylar ters yönde geliştikçe de, yepyeni “ricat taktikleri” konuşulmaya başlanır.

Doğal olarak aylar ve yıllar içinde düşünenler ve beklenenler gerçekleşmedikçe, gerçekleşmesi geciktikçe, eldeki insanların saflarda tutmak başlı başına bir sorun haline gelir. Yıllar boyunca aynı tarz çalışmalarla, aynı söylemlerle zaman geçirildiğinden, giderek “inandıcılık” sorunu orta-

* “Yasal” olarak doğrudan bu mücadeleyi örgütler ve yürütür denilemediği için böyle söylüyoruz.

ya çıkmaya başlar. İşte bu andan itibaren siyasal söylem yön değiştirir ve ajitasyona dayalı söylemler (ajit-prop) temel, neredeyse tek konuşma tarzı haline gelir.

Ancak olumsuz gelişmeyi durdurmaya bu da yetmez. Ülke, “normal” bir ülke değildir. “Hemen her şeyin olduğu” bir ülkede, doğal olarak “legal” düzen de değişir. Mevcut düzenin yasallığından çok yasadırlığı gündeme gelir. Zor ve şiddet, şu ya da bu oranda siyasal alanı kapsamaya başlar. Her ne kadar “faşizm”, “faşizmin tırmanışı” söylemi piyasayı kaplasa bile, yine de zor ve şiddete karşı bir “tutum” geliştirilmesi ve “tavır” alınması somut bir gerçeklik haline gelir. (Zaten solda, bu “legal” yoldan bir yere varılmayacağını açık biçimde söyleyen başka örgütlenmeler de vardır.) Mevcut düzenin, devletin zor ve şiddet uygulamasına karşı yapılan protesto eylemleri (örneğin Taksim Tramvay Durağı eylemleri gibi) ne kadar örgütlenirse örgütlenir, katılım ne kadar çok olursa olsun, her durumda bir “tavır” beklentisi giderek yoğunlaşır. Bu beklenti, başka örgütlerin “pasifizm” eleştirileriyle birleşerek “aktif eylem” beklentisine dönüşür.

Öte yandan, doğrudan kendi legal varlıklarına yönelen “devlet baskısı” da “aktif eylem” beklentisi yaratır. Ama, Marks’ın sözleriyle ifade edersek, devlet, “*kendi*” istek ve buyruklarını yerine getiren, *kendi* gelişmesini sağlayan insanlardan hiç kimseyi dışlamaz. Kendi *yetkinliği* içinde, *gerçek* muhalefetlerin *siyasal* hiçbir yönleri olmayan ve canını sıkmayan muhalefetler olduklarını bildirecek, hatta gözlerini kapayacak kadar ileri gider.”* Askeri darbe dönemleri dışında bu partiler için “devlet baskısı” fazla ileri gitmez. Zaman zaman afiş asan, bildiri ya da yayın dağıtan birkaç parti üyesinin gözaltına alınması dışında önemsenebilecek bir gelişme ortaya çıkmaz. Yine de geçen zamanın baskısıyla ortaya çıkan “aktif eylem” beklentisi varlığını sürdürür.

Hiç kuşkusuz bizim gibi ülkelerde “aktif eylem”, silahlı eylem olmak zorundadır. Böylece “aslında” illegal olduğu varsayılan “legal sol parti” (ya da “legal sol örgütlenme”) giderek “gerilla şubesi” oluşturmak zorunda kalır. Özellikle toplumun büyük tepkisini çeken olaylar karşısında bu “geril-

la şubesi” harekete geçirilir. “Gerilla şube”sinin “eylemleri” ajit-prop faaliyetin ana malzemesi haline gelir. Bir yandan alabildiğine legalleşirken, diğer yandan alabildiğine illegalleşmesine faaliyet yürütülür. “Gerilla şubesi”nin “eylemleri”, giderek, “aslında” illegal olan “legal” harekete güç katar ve işin içine “silah” girdiğinden “sol içi rekabet”te de önemli bir “avantaj” sağlar.

Böylece “gerilla şubesi”ne sahip olan “legal sol parti” ya da “legal faaliyet”, mevcut diğer “legal sol parti”lerden (ya da faaliyetlerden) ayrışır ve farklılaşır.

Mahir Çayan yoldaş *Kesintisiz Devrim II-III*’de “Revizyonist, Klâsik ‘Ortodoks’ Çizgi”nin karakteristiklerinden söz ederken şöyle yazar:

“Askeri yan ile politik yanı birbirine zit şeylermiş gibi görüp, askeri yanın küçümsenmesi. Şehir proletaryasının siyasal işlevini, proletaryanın anahtar rolü oynadığı sovyetik modelin ışığı altında görerek, aşırı abartma. Silahlı propagandanın prestij kazanması üzerine solda prestij kaybına maruz kalan bu örgütler, sonradan gerilla yapan bir şube de açmışlardır. Tabii bu gerilla hikaye olmuştur. Milli bir krizin ülkede olmasına rağmen barışçıl mücadele metodlarının temel alınmasının ve de evrim ve devrim aşamalarının kesin çizgilerle ayrılmasının, Öncü Savaşının reddinin oluşturduğu kendiliğindencilik.”

Bu noktaya “farklı” yoldan da gelinebilir. Bunun için mutlaka “legal” bir parti kurmaya gerek bile yoktur. “Legal” alanlarda faaliyet yürütmek tek başına yeterlidir. Bu açıdan daha başlangıçta, söylem düzeyinde bile mevcut legal “sol” partilerden farklı olduğunu ileri süren bir örgütlenme, kendi “legalitesi” içinde aynı noktaya ulaşır. Bu da, başlangıçta illegal olarak oluşturulmuş olan bir örgütün legalize olmasından başka bir sonuç vermez.

SİYASAL AJİTASYON, “GERİLLA ŞUBESİ” VE SİLAHLI EYLEM

İster legalden illegale, ister illegalden legale gidilsin, her durumda yapılanlar yalın bir “pratikçilik”tir. Ne de olsa, “özlemi duyulacak olan mücadele, mümkün olan mücadeledir, ve mümkün olan mücadele bel-

li bir anda verilmekte olan mücadeledir”.

Kısacası ortam ne gerektiriyorsa o yapılır. Gerilla savaşının niteliği, devrim mücadelesindeki yeri, rolü vb. bir tarafa bırakılır. “Eylem”, herşey haline gelir. Marksizm-leninizimde siyasal ajitasyonun ne olduğunun burada hiçbir önemi yoktur. “Nihai amaç hiçbir şeydir; hareket ise her şeydir”. Yapılan ve yapılması gereken, yalın bir “ajit-prop” söylem geliştirmektir. “Gerilla şubesi”nin eylemleri birer “yiğitlik”, “kahramanlık”, “fedakarlık” örnekleri olarak sunulur. Her “eylem”, mevcut düzenin zor ve şiddetine karşı verilmiş bir “yanıt”tır, egemen sınıfların suratına atılmış birer “tokat”tır.

Bir yandan mevcut düzenin izin verdiği sınırlar içinde legal faaliyet yürütülürken, diğer yandan “gerillacılık”la itibar kazanılmaya çalışılır. Böylece de legal faaliyetlerin “amacı”, yeni ve daha çok “gerillacılık” yapmak gibi görünür, en azından o saflarda yer alanlar böyle düşünür “algı”larlar.

Legalistlerin “gerilla şubeleri”, ister silahlı devrimci mücadelenin, silahlı propagandanın prestij kazanması üzerine kurulsun, isterse özel amaçlarla kurulmuş olsun, her durumda kendi “anayollarından” bir sapmayı temsil eder. Kendi yollarından, yani legalizmlerinden sapma olduğu anlamında, bir süre sonra bu “gerilla şubeleri” işlevsiz, eylemsiz hale getirilir, kısacası kapatılır.

İsmail Bilen’in “gizli” TKP’sinin 1979-80 arasında “silahlanması” kadar, TDKP’nin Dersim’de dağa “gerilla” çıkartması da, MLKP’nin 2003-2004 arasında piyasaya sürdüğü FESK de, “gerilla yapan şube”lerden başka bir şey değildir.*

Bu “algı” ortamında marksizm-leninizmin ustalarından bir dizi alıntı yapmak hiçbir işe yaramayacaktır. Örneğin, Lenin, “*Ne Yapmalı?*”da demiş ki, “Kısacası, propagan-

dacı ‘birçok düşünceyi’ vermelidir, o kadar çok ki, bu düşünceler birbirleriyle bağlantılı bir bütün olarak ancak (nispeten) az sayıda kimseler tarafından anlaşılabilir olacaktır. Aynı konu üzerinde konuşan ajitator ise en çarpıcı ve en çok bilinen bir olguyu, diyelim işsiz bir işçinin ailesinin açlıktan ölmesine, artan yoksullaşmayı, vb. örnek olarak ele alacak, ve herkesin bildiği bu olgudan yararlanarak ‘yığınlara’ tek bir düşünceyi, örneğin servet artışıyla yoksulluğun artışı arasındaki çelişkinin saçmalığı düşüncesini iletme yolunda çaba harcaacaktır; ve bu çelişkinin daha tam bir açıklamasını propagandacıya bırakarak, bu göze batan haksızlığa karşı yığınlar arasında hoşnutsuzluk ve öfke yaratmaya çalışacaktır. İşte bu yüzden ki, propagandacı, genellikle, yazı yazarak görevini yerine getirir; ajitator ise konuşarak.” demek “ajit-prop” yönelimleri engellemeyeceği gibi.

Propagandasız ajitasyon ve siyasal ajitasyonun yerine tekil-bireysel kahramanlıklara dayalı ajitasyon, kaçınılmaz olarak, bireysel öfke ve kin biriktirmekten öteye geçemez. Hiç tartışmasız, ortaya çıkan bu bireysel öfke ve kin pek çok insanın devrimci fedakarlığına yol açar. Ama sonuç değişmez.

Yine de “gerilla şube”lerinin “eylemleri”, gerilla savaşı yürütülüyormuşçasına bir “algı” oluşturulur. Her ne kadar bu konuda “gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir. Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir” denilmişse de, tek başına “gerilla” yüceltilir.**

Oysa gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesi, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınması bir **stratejik** kavrayıştır, stratejik bir çizgidir. Bu çizgi, aynı zamanda gerilla savaşından hareketli savaşa ve oradan da düzenli ordu savaşına doğru ilerleyen bir politikleşmiş askeri savaş çizgisidir ve siyasal iktida-

* “Gizli” TKP’nin “silahlı güçleri” 1980 başlarında sır olurken arkalarında “sol içi çatışma”da bıraktıkları izler kalmıştır. TDKP’nin Dersim “gerillaları”, Ekim 1993’de 4 TDKP’linin PKK’liler tarafından öldürülmesiyle birlikte sona ermiştir. 2003 yılında MLKP’nin “askeri kanadı” olarak ortaya çıkan ve 2004 yılında yapılan polis operasyonlarıyla “darbelenen” FESK faaliyetleri uzun yıllar görülmez ve duyulmaz olmuştur. Temmuz ayındaki Suruç katliamı *öncesine* kadar uzun bir “uykuya” yatırılmış görünen FESK adı yeniden duyulmaya başlanmıştır. Bu “yeni”dönemdeki “ilk” eylemi, 19 Temmuz günü, yani Suruç katliamından bir gün önce, Figen Yüksekdağ’ı manşete çeken Star gazetesine bomba koymak olmuştur.

** Eğer bu “gerilla şube”sine sahip olan örgütlenmenin “kökeni”nde THKP-C varsa, kaçınılmaz olarak yüceltilen “gerilla”, sanki THKP-C’nin stratejik çizgisini izliyormuş gibi “algı”lanır. THKP-C “kökeni”nden değil de, “maoist” kökenden gelen kesimler için de aynı durum geçerlidir. Aralarındaki tek fark, birinin “Mahir’ler”den söz etmesi, diğerinin “İbo”dan söz etmesidir.

n fethetmenin yoludur.

Bu stratejik çizgi, genel ifadeyle, basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru ilerleyen bir devrim yoludur. Atılan her adım, yapılan her eylem, yürütülen her faaliyet ve gerçekleştirilen her örgütlenme devrimin stratejik çizgisine bağlıdır. Eğer bu bağ kurulumuyorsa ya da “kurgu”lanarak kurulmaya çalışılıyorsa, ortada “gerillacılık”tan başka bir şey yok demektir. Hedefin ne olduğu ve neden olduğu bile “müphem” olan “gerilla şube”si eylemlerinden “keramet” beklemek hiç de akıl işi değildir.

Sadece yakın tarihe bakıldığında bu “gerilla şubesi” anlayışının nerelerden nerele geldiğini görmek ve anlamak olanaklıdır. Ancak bütün bunlar için devrimci teorik bilgi ve devrimci mücadele tarihinin bilgisi gerekir. Bunlar olmadığı sürece, söylenenler suya yazı yazmakla özdeşir.

“Gerillacılık” ya da “gerilla şubesi” kurma anlayışı, sözcüğün geniş anlamında “fokoculuk”un bir türevinden başka bir şey değildir. Ama “fokoculuk” sözcüğü artık “sol”-un literatüründen çoktan çıkartılmıştır. Bu nedenle de “gerillacılık”ın bir “fokoculuk” türevi olduğunu söylemenin de anlamı kalmamıştır.

Böylesi bir ortamda şehir gerillasından, kır gerillasından, hareketli savaştan, düzenli ordu savaşından vb. söz etmek abesle iştiğal etmek olarak görülecektir.

Yine de “abesle iştiğal” etmek pahasına “şehir fokoculuğu” üzerine birkaç şey söylemek gerekli olmaktadır.

“Şehir fokoculuğu” teorisinin tarihsel kaynağının Brezilya’da **Marighella** ile başladığı kabul edilir. Özellikle Marighella’nın “*Şehir Gerillasının Elkitabı*”, bu eğilimin teorisi olarak görülür. *Elkitabı*’nın girişinde şöyle yazar Marighella:

“Askeri diktaya muhalif ve ona karşı savaşılmaya istekli her kişi, eylemi ne denli mütevazı olursa olsun, mutlaka bir şeyler yapabilir. Bu elkitabını okuyan ve bundan böyle pasif kalınmayacağı sonucuna varan herkesi, okuduklarını hemen uygulamaya ve derhal kavganın içine girmeye davet ediyorum.”

Buradan düz mantıkla çıkartılan sonuç, herhangi bir örgütlenmeye, devrimci çizgiye vb. sahip olmaksızın herkesin hemen ve şimdi eyleme geçmesidir. Böylece 3-5 kişi-

nin bir araya geldiği ve birbiriyle bağlantısı olmayan “hücreler” oluşturulur. Bu bağımsız hücreler, “elkitabı”nı okuyarak eyleme geçerler. Ortada merkezi bir örgütlenme olmadığı için de, ortaya çıkacak başarısızlık ya da yakalanma durumunda diğer “hücreler” zarar görmeyecektir. Her “hücre” kendince belirlediği hedeflere, kendince uygun gördüğü bir zamanda ve uygun gördüğü bir yerde eylem yaptığından, eylem hazırlıklarının bir başka olumsuzluk nedeniyle deşifre olma olasılığı da yoktur.

Legalizmin “aktif eylem”e yönelmesiyle keşfedilen bu örgütlenme ve eylem tarzı, legal merkezin kararıyla ya da “uyuyan hücreler”in* etkisizleştirilmesiyle işlevsiz kalır. Aksi halde “hücre”nin eylemleri “hücre” tüümüyle yok olana kadar sürer.

Marighella’nın “*Şehir Gerillasının Elkitabı*”ndan türetilen (hiç şüphesiz Marighella buna açık kapı bırakmıştır) “kent fokoculuğu” sadece legalizmin “aktif eylem” ihtiyacına denk düşmez. Aynı zamanda silahlı mücadeleyi, özellikle şehir gerilla savaşını benimseyen örgütler açısından da “cazip” bir yol ve yöntemdir.

Gerilla savaşına, özel olarak şehir gerilla savaşına ilişkin olarak temel yanlışlardan birisi de, savaşın askeri ve teknik boyutunun ihmal edilmesi ya da askeri ve teknik boyutunun abartılması olarak ortaya çıkar. Bu da, şehir gerilla savaşının belli bir merkezi örgütlenmeye bağlı (ki Marighella, kendi anlayışı çerçevesinde buna “stratejik komutanlık” ya da “genel komutanlık” adını verir) yürütülmesi yerine, birkaç kişiden oluşan tekil ve bağımsız grupların eylemlerine indirgenmesidir.

Marighella’dan türetilen şehir fokoculuğunun dayanağı yine Marighella’nın sözleridir:

“Görevlerini yerine getirebilmek

* Bugüne kadar “uyuyan hücreler” deyiimi, Sovyetler’e karşı yürütülen anti-komünist propagandanın en hayali deyiimidir. Dünyanın her ülkesinde Moskova’da “beyinleri yıkanmış” insanlardan oluşan “uyuyan hücreler” olduğundan söz edilirdi. Ama Murat Karayılan’la yapılan son röportajda bunun anti-komünist propagandanın hayali bir unsuru olmadığı anlaşılmaktadır: “Evet, sizin de belirttiğiniz gibi Ölümsüzler Taburu’nun bir takım uyuyan hücreleri savaş başlar başlamaz hemen harekete geçtiler; Pozanti’da, Sultanbeyli’de çok keskin eylemler yaptılar. Biz bunları durdurduk. Henüz erken gördük.” (*Yeni Özgür Politika*, 28 Eylül 2015.)

için, şehir gerillaları küçük gruplar halinde örgütlenmelidir. 'Ateş Grubu' denen bir grup dört ya da beş kişiden fazla olmamalıdır. Diğer gruplardan ayrılmış olup bir ya da iki kişi tarafından yönetilen iki ateş grubu, birlikte, 'ateş timi' meydana getirir. Ateş grubundaki yoldaşlar arasında mutlak bir güven bulunması lazımdır. En iyi atış yapabilen ve makineli tüfeği en iyi kullanabilen kişi harekâtın yöneticisi olur. Ateş grubu, şehir gerillası eylemlerini planlar, yürütür, silahları ele geçirip muhafaza eder, kendi taktikleri üzerinde çalışmalar yapar, işlediği hataları düzeltir. Eğer stratejik komutanlık tarafından planlanmış görevler varsa, bunlar öncelik kazanır. Fakat ateş grubu daima kendi inisiyatifiyle hareket eder. Ateş gruplarının tam bir inisiyatifle hareket etmelerini sağlamak için, örgütte her türlü katılıktan kaçınmak gerekir. Geleneksel solun eski tip hiyerarşisi, bizim örgütümüzde asla olmamalıdır. Bu demektir ki, stratejik komutanlığın verdiği öncelik taşıyan görevler dışında, her bir ateş grubu, banka soymak, diktatörlüğün bir ajanını, gerici bir kimseyi veya bir Amerikan casusunu kaçırıp gerekirse cezalandırmak, propaganda ya da psikolojik savaş yürütmek gibi işleri, genel komutanlığa danışmak gereğini duymadan kendi başına yapabilmelidir. Hiçbir ateş grubu, yukarıdan emir gelmesini bekleyerek boş durmamalıdır. Onun görevi eylem yapmaktır."

Askeri yazında "şok grupları" olarak adlandırılan bu "ateş grupları" teorisi, şehir gerillasını salt askeri ve teknik bir olaya indirger. Burada önemli olan "silahlı eylem"dir. Silahlı eylem, kendi başına ve kendi kendine bir siyasal propaganda olarak kabul edilir. Kır *fokoculuğunun* teorisini olan R. Debray bunu şöyle ifade eder:

"Silahlı propaganda, askeri eylemden önce gelmez, askeri eylemi izler. Silahlı propaganda, askeri faaliyetin önünden değil, ardından gelir. Silahlı propagandanın gerilla cephesinin dışında değil, içinde yapılacak şeyleri vardır. Bugünkü şartlar altında en önemli propaganda şekli başarılı askeri faaliyettir." (*Devrimde Devrim*)

Görüldüğü gibi, sol kendiliğindencilik olan *fokoculuk* ile legalizmin "aktif eylem" anlayışı belli ölçülerde birbiriyle çakışır. Birincisi askeri alanda aşırı profesyonelleşmeyi ifade ederken, ikincisi her türlü askeri ilke ve kuralı bir yana koyar. Sonuç ise, aşırı profesyonelleşme ve "uyuyan-otonom hücreler" tarzı örgütlenme "aktif eylem"lerin sürekliliğini güvenceye almak isterken, legalizmin "aktif eylem" ciliği ilkellik ve amatör-lük içinde boğulup gider.

Görüleceği gibi, legalizmin illegalitesinin niteliği budur. Sorun, bu niteliğin görülmesi ve kavranılmasıyla bitmemektedir. Bu "illegal legalist" saflarda, isterse "illegal" tarafında yer alınsın, her durumda, bu "yol"dan gidildiğinde devrime ulaşıp ulaşılamayacağını kendilerine sormalıdır.

Soru yalın ve açıktır: Bu "yol" devrime çıkar mı? Çıkacağı ve çıkartılacağı iddia ediliyorsa, bunun nasıl olacağını stratejik bir çerçevede ortaya konulması gerekir. Aksi halde, onlarca yıldır yapılageldiği gibi, insanları yanıltmaktan ve yanlış yollardan devrime ulaşılacağı sanısı yaratmaktan bir adım öteye geçilemez.

"Elbette bu yoldan gidildiğinde de görünüşte bazı ilerlemeler olacaktır. Ancak bu yolun savunucuları, giderek başlangıçta savaşçı niteliklere sahip olsalar bile, bu niteliklerini kaybedecek, yozlaşacak ve giderek bürokratlaşacaklardır. Yitirilen devrimci öz ve de pasifize edilmiş beş-on emekçi; işte bu görüşün yolu basitleştirilince budur." (Mahir Çayan, *Keşintisiz Devrim II-III.*)

“Bu kıtasal taktik ve strateji yerine sınırlı kalıplar uygulanıyor: Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi

SERDAR SOYERGİN

1960/ADANA

26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katıldı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girdi ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanıştı. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalıştı ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesinde yer aldı. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edildi ve bir süre polis tarafından gözaltına alındı. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirildi.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girdiler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürdüler. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düştü.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çığına döndü, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında gösterdi.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirildi ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edildi.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi düşündüğü kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

LEVENT ERTÜMER
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

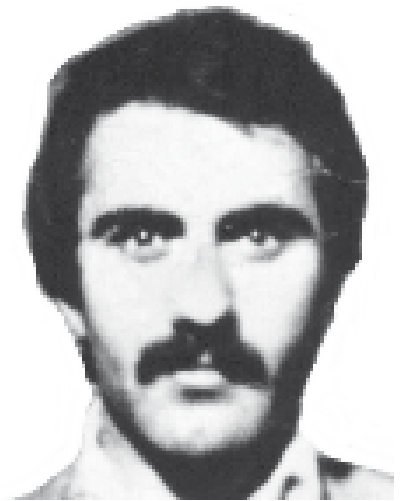
FARUK AÇIL
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlamasıyla yaşamlarını yitirdiler.

ZİYA ERDÖNMEZ
1954 SİVAS/KANGAL
17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişiyle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşı'na başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

Devrimci Mücadelede İkellik ve Amatörlük

“Bu soruyu (‘İkellik nedir?’ sorusunu), 1894-1901 döneminin tipik bir sosyal-demokrat çalışma çevresinin faaliyetini kısaca anlatarak yanıtlamaya çalışacağız. O dönemde, öğrenci gençliğin tümünün marksizme sarıldığını belirttik. Bu öğrenciler, marksizmle, elbette ki, sadece bir teori olarak ilgilenmiyorlardı, onunla ‘Ne Yapmalı?’ sorusuna bir yanıt olarak, düşmana karşı savaşmak için bir çağrı olarak ilgileniyorlardı. Bu yeni savaşçılar, şaşılacak ölçüde ilkel donatım ve eğitimle savaşa girdiler. Çok kez hemen hemen hiç donatımları yoktu ve eğitim diye bir şey görmemişlerdi. Sabanını bırakıp savaşa katılan köylüler gibi ellerinde sopalarla yürüdüler. Bir öğrenci çevresi, hareketin eski üyeleriyle hiç bir bağlantısı olmadan, başka yörelerdeki, hatta aynı kentin başka kesimlerindeki (ya da başka eğitim kurumlarındaki) inceleme çevreleriyle hiç bir bağlantı kurmadan, devrimci çalışmanın çeşitli bölümlerini örgütlenmeden, belirli bir zaman süresini kapsayan sistemli bir eylem planı olmadan, işçilerle ilişki kuruyor ve çalışmaya koyuluyor. Bu çevre, yavaş yavaş propaganda ve ajitasyonunu yaygınlaştırıyor; eylemleriyle oldukça geniş bir işçi kesiminin ve eğitim görmüş tabakanın belirli bir kesiminin sempatisini kazanıyor; bu kesimler ona para sağlıyorlar ve ‘komite’ gençlerden oluşan yeni grupları bunlar arasından ediniyor. Komitenin (ya da mücadele birliğinin) çekici gücü büyüyor, eylem alanı genişliyor, eylemini tamamen kendiliğinden bir biçimde yayıyor; bir yıl ya da birkaç ay önce, öğrenci çevrelerinin toplantılarında konuşan ve ‘Nereye?’ sorusunu tartışan, işçilerle bağlantı kuran ve bu bağlantıları sürdüren, bildiri yazıp yayınlayan bu kimseler, artık öteki devrimci gruplarla ilişkiler kuruyorlar, yazın ediniyorlar, yerel bir gazetenin yayınına giriyorlar, bir gösteri düzenlemekten sözetmeye başlıyorlar, ve nihayet açık savaşa geçiyorlar (bu açık savaş ilanı, duruma göre ilk ajitasyon bildirisi, bir gazetenin ilk sayısı ya da ilk gösteri yürüyüşü olabilir). Çoğunlukla bu çıkışlar, daha ilk anında tam bir fiyaskoyla sonuçlanır. İlk anında ve tam bir fiyasko, çünkü, bu açık savaş daha önce düşünülmüş ve uzun uzadıya saptanmış sistemli bir plan, inatçı ve uzun süreli bir mücadele planı sonucu değildi, sadece inceleme çevresinin geleneksel çalışmasının kendiliğinden büyümesi sonucuydu; çünkü, polis, besbelli ki, hemen her seferinde, yerel hareketin, üniversite sıralarında ‘adları duyulmuş olan’ başlıca militanlarını tanıyordu, ve bir baskın için kendisine en elverişli anı kollarken, kasıtlı olarak, elle tutulur bir suçüstü sağlayabilmek için, devrimci grubun yayılmasına gözyummuştur ve her seferinde tanıdıkları bazı kimselerin ‘tohumluk olarak’ serbest gezmelerine izin vermiştir (bildiğim kadar ‘tohumluk’ terimi hem bizimkilerin hem de çar polisinin kullandığı bir terimdir). Böyle bir savaş, bir köylü yığınının, ellerinde sopalarla, modern askeri birliklere karşı savaşına benzetmemek insanın elinden gelmiyor. Ve insan, savaşçıların tam bir eğitim yoksunluğuna karşın, yayılan, büyüyen ve başarılar sağlayan hareketin canlılığına şaşıyor. Tarihsel bakımdan donatımın ikelliğinin başlangıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçıların geniş ölçüde seferber edilmesinin koşulu olarak meşru bile olduğu doğrudur; ama ciddi çatışmalar yer almaya başlayınca (ve bunlar fiilen 1896

yazındaki grevlerle başlamıştır), savaş örgütümüzün eksikliklerini gittikçe daha çok duymaya başladık. İlkten şaşkınlığa düşen ve gaf üstüne gaf yapan hükümet (örneğin sosyalistlerin yaptıklarının kötülüklerini anlatarak kamouyona başvurması, ya da işçilerin başkentlerden taşradaki sanayi merkezlerine sürülmesi gibi), kısa zamanda mücadelenin yeni koşullarına ayak uydurabildi ve kusursuz biçimde donatılmış bir ajan provokatör, casus ve polis birliklerini ustaca kullanmaya başladı. Baskınlar o kadar sıklaştı, o kadar çok insanı etkiledi ki, ve bu baskınlar sonucu yerel inceleme çevreleri öylesine silinip süpürüldü ki, işçi yığınları hemen hemen bütün liderlerini kaybettiler, hareket inanılmaz ölçüde dağıntık bir nitelik aldı ve çalışmalarda süreklilik ve uyum tümüyle olanaksızlaştı. Yerel liderlerin böyle darmadağın edilişi, inceleme çevreleri üyelerinin rasgele kişilerden oluşması, teorik, siyasal ve örgütsel sorunlarda gerekli eğitimin olmaması ve bu sorunlarda dargörüşlülük, bütün bunlar, yukarıda anlatılan koşulların kaçınılmaz sonuçları idi. İşler öyle bir hale geldi ki, birçok yerlerde işçiler, gereken sağlamlığı gösteremediğimizden ve gizlilik kurallarına uyamadığımızdan ötürü, aydınlara olan inancını yitirmeye ve onlardan uzak durmaya başladılar. İşçiler şöyle diyordu: aydınlar pek dikkatsiz davranıyorlar ve polis baskınlarına yolaçıyorlar!...

Şimdi de, kuşkusuz her okurun aklına gelmiş olması gereken bir sorunu ele alalım. *Bütün* hareketi etkileyen büyüme hastalığı olan bu ilkelikle, Rus sosyal-demokrasinin içerisindeki akımlarından biri olan ekonomizm arasında bir bağlantı kurulabilir mi? Biz kurulabileceği görüşündeyiz. Pratik eğitimden, örgütsel çalışmalarını yürütme yeteneğinden yoksunluk, hiç kuşku yok ki, daha başından beri, her zaman, devrimci marksizmi savunanlar dahil, *hepimizin* ortak noksanlığıdır. Eğer sorun sadece pratik eğitimden yoksunluk olsaydı, kimse pratik içinde çalışanları suçlayamazdı. Ama 'ilkellik' terimi eğitim yoksunluğundan daha fazla bir şeyi kapsar; bu terim, genel olarak, devrimci çalışmada dar kapsamlılığı, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayacağını anlayamamayı, ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu darlığı haklı gösterme ve onu özel bir 'teori' durumuna yükseltmeyi, yani bu sorunda da kendiliğindenliğe böylece boyuneğmeyi ifade eder...

Tekrar tekrar belirttiğim gibi, örgütle ilgili olarak 'akıllılar' sözüyle kastettiğim, *profesyonel devrimcilerdir*, kökenleri öğrenci olmuş ya da işçi olmuş önemli değil. İddia ediyorum ki: 1° sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiç bir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2° hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yığınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgüte olan gereksinme o ölçüde ivedileşir, ve bu örgüt de o ölçüde sağlam olmalıdır (yoksa demagogların yığınların daha geri kesimlerini peşlerinden sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3° böyle bir örgüt esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır; 4° otokratik bir devlette, böyle bir örgütün üyelerini devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerle ve siyasal polislerle mücadele sanatında profesyonel olarak eğitilmiş kimselerle ne denli *sınırlarsak* örgütü açığa çıkartmak, o ölçüde zorlaşacaktır; 5° harekete katılabilen ve orada etkin olarak çalışabilen işçilerin ve öteki toplumsal sınıflardan gelme öğelerin sayısı o ölçüde *büyük* olacaktır." (Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 125-153.)

Lenin'in "*Ne Yapmalı?*" kitabında ayrıntılı olarak incelediği bir devrimci örgütlenmenin nasıl olmasına ilişkin belirlemeleri bugün de geçerliliğini korumaktadır.

Lenin'in bu değerlendirmeleri, özellikle devrimci mücadelenin geliştiği ve kitleleştiği dönemler açısından çok daha eğitici ve öğreticidir.

1965'lerden itibaren gelişen ve yükse-

len devrimci mücadele, bir yandan "ne yapmalı" sorusunu, diğer yandan "nasıl yapmalı" sorusunu devrim için mücadele etmek isteyen insanların önüne koymuştur. "Ne yapmalı" sorusu "örgütlenmeli ve devrimci bir örgüt kurmalı" diyerek yanıtladığı andan itibaren, devrimin nasıl yapılacağı sorusu sorulmaya ve yanıtlar bulmaya çalışılmıştır.

Şiddete dayanan devrim/barışçıl geçiş tartışmalarının içinden geçilmiş ve devrimciler ile oportünist-revizyonistler birbirlerinden kesim çizgilerle ayrılmışlardır. Bir tarafta şiddete dayanan devrimi savunan, doğal olarak silahlı devrimci mücadelenin zorunluluğunu ortaya koyan devrimciler, diğer tarafta ise, TİP'den "illegal" TKP'ye kadar her türden oportünistler, revizyonistler yer almıştır.

1970'lere gelindiğinde "nasıl yapmalı" arayışı devrimci bir strateji arayışına yönelmiştir. Devrimci silahlı mücadelenin yolu, rotası ve stratejik hedefleri bu arayış sürecinde belirginleşmiştir. Mahir Çayan'ın formüle ettiği Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi bunun doruk noktası olmuştur.

Artık devrim için savaşa zamanı gelmiştir. Ama savaşa girecek olanların çoğunluğu "sivil" insanlardan oluşmaktadır. Dolayısıyla savaş eğitime ve deneyimine sahip değillerdir. İşte Türkiye'nin yakın tarihi, bu "sivil savaşçılar"ın, kendilerini eğittikleri, pratikte savaşı öğrendikleri ve doğrudan savaşa girdikleri bir tarihtir. THKO somutunda bu "sivil savaşçılar"ın bir bölümü "Filistin'e giderek askeri eğitim almaya yönelirken, THKP-C somutunda ülke içi olanaklarla ön eğitimler (en ilkel koşullarda) yapılmaya çalışılmıştır. Ancak devrimci pratik tüm bunları aşmıştır.

Sadece boş zamanlarını değil, bütün yaşamlarını devrime adanmış olan "sivil savaşçılar", Mahir Çayan yoldaşın sözüyle ifade edersek, "savaş içinde, savaşarak" öğrenmişler ve örgütlenmişlerdir. Lenin'in deyişiyle, "şaşılacak ölçüde ilkel donatım ve eğitimle savaşa girdiler. Çok kez hemen hemen hiç donatımları yoktu ve eğitim diye bir şey görmemişlerdi. Sabanını bırakıp savaşa katılan köylüler gibi ellerinde sopalarla yürüdüler." Neredeyse "nuh nebiden" kalma teçhizatla, taş ocaklarından alınmış patlayıcılarla, askeri birliklerden temin edilmiş bombalarla savaşa girdiler. Teçhizatları ve silahları öylesine ilkeldi ki, ordudaki ilişkiler tarafından getirilmiş elbombaları bile patlamamıştır.

Teçhizatın ve silahların tüm ikelliğine karşı gerçekleştirilen silahlı eylemler sözcüğün tam anlamıyla profesyonel biçimde örgütlenmiş ve gerçekleştirilmiştir. Çünkü ellerinde "daha önceden düşünülmüş ve uzun uzadıya saptanmış sistemli bir plan,

inatçı ve uzun süreli bir mücadele planı" vardı. Silah ve teçhizat ne kadar ilkel olursa olsun, bu "sivil savaşçılar", savaş tarihini, savaş sanatını ve dünya silahlı devrimci mücadele deneyimlerini incelemişler ve bunların yol göstericiliğinde eyleme geçmişlerdir.

Silahlı devrimci mücadelenin hazırlık sürecinde ortaya çıkan eksiklikler ve örgütsel deneyim yetersizliği bir dizi operasyona yol açmışsa da, bazılarının yaptığı gibi savaşı durdurmaya ya da "dönüştürmeye" çalışmamışlardır.

1970'ler silahlı devrimci mücadelenin büyük bir prestij kazandığı ve ülke çapına yayıldığı yıllar oldu. Bu yıllarda ülkenin her yerinde, illerde, ilçelerde, kasabalarda 3-5 kişi de olsalar bir araya gelerek silahlı örgütlenmeye yöneldiler. Birbiriyle bağlantısı olmayan küçük savaşçı gruplar oluşturdular. Bunların da askeri eğitimleri, deneyimleri bulunmuyordu. Askeri malzemeleri ise, birkaç tabanca, bir miktar patlayıcı ve her paahasına alınmış bir otomatik silahtan oluşuyordu. Bu gruplar ilk buldukları fırsatta donanımın ikelliğine aldırmaksızın eyleme geçtiler. Yerel operasyonlarla ya da eylem sırasındaki hatalar nedeniyle çok kısa sürede etkisizleştirildiler. Ülke çapında örgütlü, merkezi yapıya sahip bir silahlı devrimci örgütlenmenin parçası olmadıklarından, onların yöresel tekil eylemleri tarihe sadece bir "anı" olarak geçti. Aynı şekilde, yöresel de olsa deneyimleri aktarılmadan yok olup gitti.

Bütün bu yöresel silahlı örgütlenmelerin yanında ülke çapında örgütlü ve merkezi örgütlenmeler de vardı. Bunların da donanımları çok gelişmiş değildi, ama deneyimleri örgütsel ilişkiler içinde paylaşılabiliniyordu, yeni kadrolara aktarılabiliyordu. Devletin tüm operasyonlarına rağmen varlıklarını sürdürmeyi başardılar.

Hiç kuşkusuz, henüz polis operasyonlarından kurtulmanın yolu olarak "otonom hücreler" sistemi keşfedilmemişti. Keşfedilmediği için de, silahlı mücadele, bir kitle mücadelesi olarak kavranıyor ve buna uygun olarak yürütülüyordu. Yine de belli metropollerle sınırlı örgütlenmeler ve bu sınırlar içindeki eylemler bu döneme damgasını vurdu. Bu mekansal olarak sınırlı eylemler ne kadar etki yaratıyorsa o kadar çok yapılır oldu.

12 Eylül askeri darbesi, sadece silahlı devrimci örgütleri değil, tüm sol örgütleri hareketsizleştirdi ve kadrolar büyük sayılda ele geçirildiler. Yine de ülke çapında örgütlenme hedefi terk edilmedi.

Ülke çapında örgütlenme hedefi terk edilmediği gibi, silahlı mücadele, sözcüğün kentsel anlamında gerilla savaşı olarak yürütülmesi gerektiğine ilişkin bilinç de değişmedi. Bu hedefle ve bu bilinçle 90'ların başlarında silahlı eylemler yeniden başladı. Devletin olağanüstü baskısı altında örgütler büyük operasyonlara maruz kaldı. Pekçok kayıp verildi, toplu yakalanmalar üst üste geldi. Aynı anda 5-6 örgütsel ev birden basıldı. Polis takibi karşısında yeterli profesyonellik gösterilemedi.

Operasyonlar, yakalanmalar, baskınlar örgütleri yok olma noktasına doğru ittikçe, legalizasyon arttı. Legalizasyonun artmasıyla birlikte silahlı eylemler de gerilla eylemi olmaktan giderek uzaklaştı.

İşte bu ortamda, tekil-bireysel "intihar eylemleri" ve ardından biri eylemci, diğeri yardımcı olan 2 (en çok 3) kişiden oluşan "otonom hücreler" keşfedildi. Gerilla savaşı politik kitle mücadelesi olmaktan çıktıkça, legal alanlardaki faaliyetler "kitle savaşı" olarak sunuldu. Bugüne kadar "öncü"yü savaştıranlar, artık "kitleyi" savaştırmaya karar verdiler. Böyle olunca da işler daha "kolay" hale geldi. Artık kendince "gerekli" malzemeye, maddi olanağa vb. sahip olan tekil eylemci ne kadar açık verirse versin "merkezi" yapıya uzanan bir operasyona neden olmuyordu. İşin içine "feda ruhu" eklenince, bu tekil eylemcinin ele geçirilmesi

bile olanaksızdı. Yapılan tekil silahlı eylemler ile gerilla savaşı giderek birbirinden koptu.

"Otonom hücreler", kendi malzemelerini kendileri bulduğundan, bulunabilen her araçla eylem yapmak durumuna geldiler. Patlamayan elbombaları, kullanılmayan eski tip silahlar ve asıl olarak da herhangi bir askeri bakış açısına dayanmayan "eylemler" birbiri ardına yapılıyordu.

Böylece "otonom hücreler"le birlikte bir kez daha başa dönüldü. Donanımın ilkelliği ve faaliyetin amatörlüğü ile "eylemin propagandası" (ki buna "silahların propagandası" da denilebilir) beraber ilerledi. En başarısız, en amatör silahlı eylemlerden bile bir "kahramanlık" çıkartılmaya başlandı. Yılbaşında Sultanahmet "intihar eylemi"nde olduğu gibi, merkezi örgütlenme bile şaşkınlığa düştü.

Bugün silahlı devrimci mücadele tarihinin en zor dönemlerinden geçmektedir. Bu zorluk sadece düşmanın gücünden değil, aynı zamanda gerilla savaşıyla uzaklaşmayla kendini göstermektedir. Tekil-bireysel eylemler yüceltildikçe, ülke çapında, merkezi bir gerilla savaşı örgütlemek bir o kadar zorlaşmaktadır. Tekil-bireysel eylemlerin "kahramanlığı" karşısında, ülke çapında merkezi bir gerilla savaşının örgütlenmesinin gerektirdiği **zamansal** gereklilikler birbiriyle çelişir oldu. Türkiye silahlı devrimci mücadelesinin geleceği bu çelişkinin aşılmasına bağlıdır. Bu da "silahların propagandası"nın yerini silahlı propagandanın almasıyla olanaklıdır.

Syriza'yı Uyduramadık Podemos Verelim!

Yunanistan'ın yakın tarihi 21 Nisan 1967'de gerçekleştirilen askeri darbeyle ("Albaylar Cuntası") başlasa da, yakın dönem "demokrasi" tarihi, 1974 yılında "Albaylar Cuntası"nın devrilmesiyle başlar. "Albaylar Cuntası"nın yıkılmasıyla birlikte sağ politikacı ve Yeni Demokrasi'nin kurucu başkanı Konstantin Karamanlis Paris'ten getirilerek "geçiş dönemi"nin başbakanı olarak iktidara getirildi. Yapılan ilk seçimlerde Karamanlis'in partisi oyların %54,4'ünü alarak tek başına iktidar oldu.

Bu geçiş döneminde, yine "sürgün"den dönen, "Albaylar Cuntası" öncesi başbakanlarından Yorgo Papandreu'nun oğlu Andreas Papandreu'nun kurduğu *Panhellenik Sosyalist Hareket* (PASOK) 1974 seçimlerinde oyların %13,6'sını alabildi.

1977 yılında yapılan erken seçimde PASOK oylarını %25,3'e yükseltse de, Karamanlis'in Yeni Demokrasi bir kez daha seçimin birinci partisi olarak hükümeti kurdu.

1981 seçimlerinde oyların %48,1'ini alan PASOK iktidar olurken, ardından yapılan 1985 seçimlerinde oyları %45,8'e düşse de iktidarını korudu. Ardından Yunanistan'ın iki partili sisteminin tahterevallı oyunu başladı.

Haziran 1989 erken seçimlerinde Karamanlis'in Yeni Demokrasi'si oyların %44,3'ünü alarak iktidar olurken, PASOK'un oyları %39,1'de kaldı. Bu seçimlerde yeni kurulan ve Yunanistan "İç" Komünist Partisi'nin (KKE) içinde yer aldığı *Synaspismos* (Syriza'nın öncülü SYN/Sol Hareket ve Ekolojik Koalisyon) oyların %13,1'ni alarak 28 millet-

vekili çıkardı. Hiçbir parti çoğunluğu sağlayamadığından Yeni Demokrasi ile *Synaspismos* birlikte hükümet kurdular.

Ancak ekonomik ve siyasal istikrarsızlık ortamında Kasım 1989'da bir kez daha Yunanistan halkı sandığa gitti. Bu ikinci erken seçimde Yeni Demokrasi oylarını %46,2'ye yükseltirken, PASOK'un oyları %40,7 oldu. Bu seçimlerde "iktidarın küçük ortağı" *Synaspismos*'un oyları %11'e gerilerken, milletvekili sayısı 21'e düştü. 1990 "zamanında" seçimine kadar Yeni Demokrasi, PASOK ve *Synaspismos* ortak bir "milli birlik hükümeti" oluşturdular.

Synospismos'un içinde yer aldığı "milli birlik hükümeti"yle gidilen 1990 "zamanında" seçimlerde Yeni Demokrasi oyların %46,9'unu alarak, 300 sandalyeli parlamentoda 150 milletvekili kazandı. Bu seçimlerde PASOK oyların %38,6'sını, *Synaspismos* ise %10,3'ünü aldı. Bu sonuçlar üzerine Yeni Demokrasi partisi tek başına bir azınlık hükümeti kurdu.

Bu ortamda Yeni Demokrasi partisinin azınlık hükümetiyle 1993 yılında bir kez daha erken seçime gidildi. Yeni Demokrasi'nin oyları %39,3'e düşerken, PASOK oyların %46,9'unu alarak tek başına iktidara geldi. Bu seçimlerin en "trajik" olayı, *Synaspismos*'un oylarının %2,9'a düşmesi, böylece %3'lük seçim barajını geçemediği için parlamento dışında kalması oldu. Seçimlere ayrı bir parti olarak giren *Yunanistan Komünist Partisi* (KKE) oyların %4,5'ini alarak parlamentoda 9 milletvekiline sahip oldu.

1996 seçimlerini oy kaybetmesine rağmen PASOK kazandı. Bu seçimlerde KKE'nin

oyları küçük oranda artarak %5,6 olurken, *Synaspismos* oyların %5,1'ini alarak yeniden parlamentoya girdi.

2000 yılındaki seçimleri %43,8 oy oranıyla bir kez daha PASOK kazanırken, KKE oyların %5,5'ini ve *Synaspismos* %3,2'sini aldı.

2004 seçimlerinde Yeni Demokrasi %45,4 alarak tek başına iktidara gelirken, PASOK'un oyları %40,5'de kaldı. Böylece iki partili tahterevallli oyununda PASOK'un yerine Yeni Demokrasi geçti.

Bu seçimlerde KKE oyların %5,9'unu alırken, *Synaspismos* ile bir yığın küçük "sol" söylemlili partilerin oluşturduğu "radikal sol koalisyon", *Syriza*, oyların %3,3'ünü alabildi.

2007 seçimlerinde Yeni Demokrasi oyların %41,8'ini alarak "kıl payı" tek başına iktidar olurken, PASOK'un oyları %38,1'e düştü. KKE oylarını %8,2'ye yükseltirken, *Syriza*'nın oy oranı %5'e yükseldi.

2009 seçimlerinde tahterevallinin diğer partisi PASOK oyların %43,9'unu alarak tek başına iktidara gelirken, Yeni Demokrasi'nin oyu %33,5'de kaldı. PASOK'un yükselişine paralel olarak KKE ve *Syriza*'nın oyları bir miktar azalsa da, KKE %7,5 ve *Syriza* %4,6 oy oranıyla parlamentoya girdiler. Böylece Yorgo Papandreu'nun oğlu Andreas Papandreu'dan sonra, Andreas Papandreu'nun oğlu Yorgo Papandreu başbakan oldu.

Bu seçimlerin ardından "borç krizi" patlak verdi. Borç kriziyle birlikte iki partili tahterevallli sistemi bozulmaya başladı. Mayıs 2012 seçimlerinde tahterevallli partileri PASOK ve Yeni Demokrasi büyük oranda oy kaybettiler. PASOK 30 puan kayıpla oyların %13,2'sini alırken, Yeni Demokrasi yaklaşık 15 puan kaybederek oyların %18,9'unu alabildi.

Mayıs 2012 seçimlerinin "en parlayan yıldızı" hiç tartışmasız oylarını %16,8'e yükselten *Syriza* oldu. Bu seçimlerin diğer "yıldızı" ise, bugün *Syriza* ile birlikte hükümet kuran ANEL (Bağımsız Yunanlılar) oldu. ANEL oyların %10,6'sını alarak 33 milletvekiline sahip oldu. KKE'nin oyu ise %8,5 düzeyine yükseldi.

Seçimlerden yeni bir hükümet kurulmadığı görülünce (hiçbir parti borç krizinin sorumluluğunu üstlenmek istemediğinden) Haziran ayında bir kez daha sandığa gidildi.

Haziran 2012 seçimlerinde Yeni Demokrasi, oylarını artırmış da olsa ancak %29,7 oranında oy alabildi. *Syriza*'nın oyları 10 puan artarak %26,9'a ulaştı. PASOK'taki erime devam etti ve oyların ancak %12,3'ünü alabildi. Mayıs seçimlerinin "yıldızı" ANEL ise, 3 puan kaybederek %7,5 oy alırken, KKE'nin oyları 4 puan düşerek %4,5'e geriledi. Sonuçta Yeni Demokrasi, PASOK ve DIMAR (Demokratik Sol) koalisyonu kuruldu.

Ve bu tarihten itibaren rüzgarlar *Syriza*'dan yana esmeye başladı. Hemen herkesin bildiği gibi, Ocak 2015 seçimlerinden *Syriza* oyların %36,3'ünü alarak birinci parti olarak çıktı. 300 sandalyeli mecliste 149 sandalye kazandı. Hükümet kurmak için eksik kalan bir sandalye için de oyların %4,7'sini alan ANEL'le ortaklığa gitti. KKE'nin oyları az miktarda artarak %5,8 oldu. PASOK'taki erime devam etti ve oyların ancak %4,7'sini alabildi.

Böylece tahterevallinin bir partisi (PASOK) sandığa gömülürken, yeni bir parti, *Syriza* tahta çıktı.

Syriza'nın tahta çıkışı ile borç krizinin beldelinin ödenmesi sorunu at başı gitmeye başladı. *Syriza*, yeni bir "umut" olarak tahta çıkarken, borç krizinin bütün yıkıcılığı ve yakıcılığı olanca hızıyla sürmeye devam etti.

Borç krizi yokmuşçasına davranıldığında, ortadaki "tek" gerçek, Avrupa'da yeni bir "sol dalga"nın gelişi olarak "algı"landı.

2012 seçimlerinde *Syriza*'nın yükselişi ve nihayetinde Ocak 2015'de iktidara gelişi, böyle bir "algı" içinde değerlendirildi. *Kurtuluş Cephesi*'nin değişik yazılarında ortaya koyduğumuz gibi, bu "algı", seçimden seçime koşan Türkiye'de alabildiğine öne çıkarıldı. Başta ÖDP olmak üzere solun tüm legalistleri kendi cüce ve steril yaşamlarının değişebileceği umuduna kapıldılar ve bu umudu alabildiğine yaygınlaştırmaya çalıştılar.

Kimilerine göre *Syriza*'nın, yani "radikal sol" hareketin dalgası Türkiye'ye de ulaşacaktı ve ÖDP olmazsa HDP bu yeni dalganın yeni umudu olarak ortaya çıkacaktı.

Kimilerine göre ise, *Syriza* "balonu" patladığında (ki iç savaş deneyimine sahip Yunanistan halkı sözkonusuydu), artık KKE'nin önderliğinde "sosyalist devrim" in önü açılmış olacaktı. Bu nedenle "kardeş komünist partisi" KKE ne eylerse güzel eğliyordu.

Böylece "komşuda pişer bize de düşer"

mantığıyla Yunanistan seçimleri ve *Syriza* “örneği” izlenmeye başlandı.

Bir taraf, Türkiye’de *Syriza* tipi bir gelişmenin umuduyla sonuçları izlerken, diğer taraf (karpuz gibi bölünmüş SİP-TKP) “sosyalist devrim”in geleceği günlerin beklentisi içinde sonuçları izlemeye koyuldu.

Oysa ortada birbirinden farklı tarihsel, ekonomik, sosyal, kültürel ve politik özelliklere sahip iki ülke söz konusudur. Yukarıda Yunanistan’ın yakın tarihinin seçim serüvenini ortaya koyarken, babadan oğla geçen parti başkanlığından söz ettik. En basit haliyle böyle bir “geleneğe” Türkiye tarihinde (en azından şimdilik) mevcut değildir. Öte yandan, klasik söylemle ifade edersek, “üç askeri darbe”ye sahne olan Türkiye ile yedi yıl kesintisiz iktidarda kalan “Albaylar Cuntası”, aynı merkezden (Amerikan emperyalizmi) gerçekleştirilmiş olsa da, sonuçları açısından birbirinden farklıdır. Yine basit bir olgu da, Yunanistan’ın 1974 yılına kadar bir krallık yönetimine sahip olmasıdır.

Bu basit ve yalın gerçekler bile iki ülkenin farklılığını ortaya koyar. Bir ülkenin kendi siyasal tarihinden dersler çıkarmak ile o ülkenin siyasal tarihinden “modeller” çıkarmak birbirinden taban tabana zıt yaklaşımlardır. Bu durumu *Kurtuluş Cephesi*’nin 141. sayısında şöyle ortaya koyduk:

“Değişik ülkelerdeki devrimler, devrim deneyimleri ve devrimci mücadeleler, her zaman başka ülkeler için öğretici ve yol gösterici olmuştur. Her ülkenin devrimcileri, devrimlerden, deneyimlerden ve mücadelelerden dersler çıkarmaya ve bu derslere dayanarak kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleyi biçimlendirmeye çalışmışlardır.

Ancak her ülkenin devrimci mücadelesinden dersler çıkarmak ve bu dersleri öğretici ve yol gösterici olarak almak ile bu mücadeleleri birebir kopyalamak birbirine taban tabana zıttır. Birincisi, her ülkenin kendi somut-tarihsel koşulları içinde biçimlenmiş mücadelelerin ve bu mücadelelerin çizgisinin bilimsel olarak tahlil edilmesini, bundan dersler çıkartılmasını gerektirirken, ikincisi, doğrudan doğruya ‘model’ alınan ülkenin devrimci hareketinin çizgisini, hiçbir tahlile başvurmadan benimse-

mekten ve kendi ülkesinde uygulamaktan ibarettir...

Yine de her durumda, her kesim, kendisinin taklitçi, kopyacı olmadığını bin dereden bin su getirerek kanıtlamaya çalışmışlardır. Bunu yaparken, herkesin ‘mutabık’ olduğu nokta (isterseniz ‘*consensus*’ diyebilirsiniz), hiçbir ülke devriminin ya da devrimci mücadele deneyiminin bir başka ülke devrimine ve devrimci mücadelesine birebir uyarlanamayacağı, birebir taklit edilemeyeceğidir.

Ne kadar ‘mutabakat’ sağlanmış olursa olsun, yine de belli ülke devrimlerinin ve devrimci çizgilerinin birebir kopyalanmasından, adaptasyondan vazgeçilmemiştir.”*

Yine de ülkemizin legalistleri *Syriza*’dan umutlarını tam olarak kesmemişlerdir. Tıpkı yılların müzmin legalisti KKE’den, yine müzmin legalist “kardeş komünist partisi” SİP-TKP’nin umudunu kesmemesi gibi.

İki ülkenin tarihsel, ekonomik, siyasal vb. farklılıkları bir yana, ortada bir *borç krizi* söz konusudur. AB’nin, özel olarak Almanya’nın, kendisine yeni pazar açma amacıyla yürüttüğü politikaların bir sonucu olan Yunanistan borç krizi, Yunanistan’daki siyasal gelişmelerin odak noktasını oluşturur.

Borç krizi yokmuşçasına değil de, gerçek, elle tutulur, gözle görülür bir borç krizinin varlığından yola çıkıldığında, *Syriza*’nın yükselişi ve PASOK’un eriyişi sadece tahtaravallideki bir tarafın değişmesinden başka bir şey değildir. Borç krizine girmiş bir ülkede yapılabilecekler bellidir:

“Ya ‘klasik istikrar tedbirleri’ uygulanacaktır, ki bu durumda eski ‘monetarist’ politikalar gündeme gelecektir, ya da ‘neo-liberalizm’in ‘sol’ versiyonu uygulanacaktır.

Birincisi, ‘istikrar tedbirleri’nin uzlaşmaz bir biçimde uygulanması olurken, ikincisi, ‘yumuşak geçiş’le, ‘alıştırma alıştırma’ ‘istikrar tedbirleri’ni geniş halk kitlelerinin kabul etmelerini sağlamaya çalışır.

Elbette birincisi için söylenmesi gereken ‘yeni’ bir şey yoktur. Bu ‘kla-

* *Kurtuluş Cephesi*, “İP’i Uyduramadık, Podemos Verelim! (O da olmazsa *Syriza* ile idare edelim!)”, Sayı: 141, Kasım-Aralık 2014.

sik' politikalar 'temsili demokrasi' görünümünde uygulanabileceği gibi, demokrasinin 'bir süreliğine' askıya alındığı 'teknokratlar hükümeti' aracılığıyla da uygulanabilmektedir. Bunlardan hangisinin gerçekleşeceği ise, doğrudan doğruya halk kitlelerinin tutumuna bağlıdır.

İkincisi ise, yani 'neo-liberal sol' görünüm altında 'istikrar tedbirleri'nin uygulanması, sözcüğün tam anlamıyla ekonomik kriz koşullarında sola yönelen ve bunun sonucu olarak sistem dışına çıkma dinamikleri taşıyan halk kitlelerinin tepkilerini pasifize etmeyi amaçlar. Tony Blair ya da Almanya'da G. Schröder olaylarında olduğu gibi, ilk dönemdeki 'sol görünüm', halk kitlelerinin tepkilerini önemli ölçüde pasifize edebilmektedir. Bu pasifikasyondan sonra, 'neo-liberal sol', ilk dönemde elde ettiği 'sol' görünüme dayanarak klasik 'istikrar tedbirleri'ni uygulamaya sokabilmektedir. Böylece 'klasik sosyal-demokrasi' ile 'neo-liberal sol' arasındaki her türlü sınır çizgisi ortadan kalkmaktadır.

Bugün Yunan halkının kaderi, 'sosyal-demokrat' PASOK'un yerine 'neo-liberal sol' Syriza'nın ikame edilmesiyle görüntüsel olarak ortaya çıkacak olan 'yumuşak geçiş dönemi'ni kabul edip etmemeye bağlıdır.”*

Bu satırlar Yunanistan'daki Mayıs 2012 seçimlerinin ardından yazılmıştır. Ocak 2015 seçimlerinden sonra Syriza iktidarının yaptıkları sadece söylem düzeyinde kalmıştır. İki seçim arasında yapılan referandum bile sadece bu "neo-liberal sol" söylemi güçlendirmeye yönelik olmuştur.

Sonuçta "iç savaş yaşamış" Yunan halkının tüm sınırları aşarak "sosyalist devrim"e yöneleceği beklentisi, umudu (ki söyleyenlerin bile inanmadığı) Eylül seçimleriyle birlikte bir kez daha boşa düşmüştür.

Eylül seçimlerinde Syriza, küçük bir oy kaybıyla (%0,9) birinci parti olarak çıkarken, oyların %35,5'ini almıştır. "Sosyalist devrim" in "umudu" KKE ise, oylarını binde sekiz artırarak %5,55'e yükseltmiş olmasına karşın,

Syriza'dan ayrılanların oluşturduğu Halk Birliği (LEA) %2,86 oranında oy almıştır. LEA'nın oyları eklendiğinde Syriza'nın güç kaybetmediği kolayca görülebilir. Üstelik "sosyal-demokrat" PASOK'un oyları da bir puandan biraz fazla artmıştır.

Elbette bu gelişme karşısında "sosyalist devrim" gevezeleri ve Syriza'yı "rol model" almaya kalkışan legalistler kendileri için bir "umut" kapısı açmadan duramazlardı. Öyle de olmuştur. Daha düne kadar alınan oylara bakan legalistler, bu kez seçime katılım oranlarına bakarak ahkam kesmekten uzak durmamışlardır. Seçimlere katılımın düşmesi de, Yunan halkının Syriza'ya olan güveninin azaldığı olarak yorumlanmaya çalışılmıştır.

Ocak 2015 seçimlerinde 6.330.356 seçmen oy kullanmış ve katılım oranı %63,62 olmuştur. "Oysa", Eylül 2015 seçimlerinde 5.566.295 seçmen oy kullanmış ve katılım oranı %56,57'ye düşmüştür. Böylece bir önceki seçime göre 764.061 seçmen sandığa gitmemiştir. Ancak Syriza'nın seçimlere girdiği 2004 yılından günümüze kadar yapılan tüm seçimlerde, neredeyse sistematik biçimde katılım oranı düşmektedir. Bu açıdan katılım oranındaki düşüş tek başına Syriza'nın "başarısızlığı" ya da halkın Syriza'dan "umudunu yitirdiği" anlamına gelmemektedir.

	Toplam Seçmen	Kullanılan Oy	Katılım Oranı
2004	9.886.807	7.575.190	76,61
2007	9.921.893	7.356.294	74,14
2009	9.929.065	7.044.606	70,95
Mayıs 2012	9.945.859	6.476.818	65,12
Haziran 2012	9.947.876	6.216.798	62,49
Ocak 2015	9.949.684	6.330.356	63,62
Eylül 2015	9.840.525	5.566.295	56,57

Öte yandan, Ocak 2015 seçimlerine göre Syriza'nın mutlak oyları 320.074 azalırken, Yeni Demokrasi'nin oyları 192.489 düşmüştür. Aynı biçimde, PASOK ve EK dışındaki tüm partilerin de oyları düşmüştür. Syriza'dan ayrılanların kurduğu Halk Birliği (LAE) seçimlerde 155.242, yani %2,86 oy almıştır. Bu hesaba katıldığında Syriza'nın kaybettiği seçmen sayısı 164.832'ye düşmektedir ki, bu Yeni Demokrasi'nin kayıplarından daha

* Kurtuluş Cephesi, "Yunanistan: Yol Ayrımında mı?", Sayı: 127, Mayıs-Haziran 2012.

	Ocak 2015		Eylül 2015	
	Aldığı Oy	Oy Oranı	Aldığı Oy	Oy Oranı
Syriza	2.245.978	36,34	1.925.904	35,46
Yeni Demokrasi	1.718.694	27,81	1.526.205	28,10
Altın Şafak (XA)	388.387	6,28	379.581	6,99
PASOK-DIMAR	289.469	4,68	341.390	6,28
KKE	338.188	5,47	301.632	5,55
Potami	373.924	6,05	222.166	4,09
ANEL	293.683	4,75	200.423	3,69
Merkez Birlik (EK)	110.923	1,79	186.457	3,43
Halk Birliği (LAE)	-	-	155.242	2,86
Yunan Anti-kapitalist Sol/ Devrimci İşçi Partisi (ANTARSYA-EEK)*	-	-	46.096	0,85
Yunanistan'ın Marksist-Leninist Komünist Partileri (KKE (M-L)/M-L KKE)	39.497	0,64	8.944	0,16

azdır.

Başlangıçta *Syriza*'yı "rol model" alan "bizim legalistler" ise, *Syriza* hükümetinin Troyka ile borç pazarlığında "uzlaşmacı" tutum alması nedeniyle bu "rol"ü hemencecik terk etmişlerdir. Eylül seçimlerinin sonuçları onlar için pek de iç açıcı olmamıştır. Bu durum, tüm legalistler açısından, ama özellikle ÖDP ve onun "orjinal" versiyonu olan Halkevleri için geçerlidir.

Ama Goethe'nin söylediği gibi, bu küçük-burjuvalar hiçbir zaman umutlarını kaybetmezler. *Syriza*'nın "uzlaşmacılığı"ndan bile pay çıkartabilirler. Öyle de olmuştur. Onlara göre, *Syriza*'nın "yükselişi" de, "inişi" de "iyidir", çünkü her ikisi de halk kitlelerine "düzenin sınırlarını" gösterecek ve "devrim" yoluna sokacaktır!

Bu "iflah olmaz" legalistlerin yanında bir de SİP-TKP türü "müzmin" legalistler vardır. *Syriza*'ya karşı "kardeş parti" KKE'yi "kayıtsız-şartsız" destekleyen SİP-TKP'sinin Kemal

Okuyan/Aydemir Güler ikilisinin KP'si *Syriza*'nın oylarının düşmesinden memnun olmuşlardır. Üstelik "kardeş parti" KKE oy oranını binde 8 artırma "başarısı" bile göstermiştir. Yine de seçim sonuçları isteklerini karşılayamadığından sevinçleri "buruk" kalmıştır. 7 Haziran seçimlerine "tek başına" katılan "yerli" KP'nin 13.732, yani binde 3 oy aldığı düşünüldüğünde Yunanistan KP'sinin aldığı oylar büyük bir "zafer" sayılabilir! (Diğer SİP-TKP türevi, yani HTKP, "Birleşik Haziran Hareketi" kuyruğunda ne yapacağını bilemez halde ortalıkta salındığından "sayısal" bir değerlendirmeye muhatap değildir.)

Bu durum karşısında "yerli" KP yeni bir "pozisyon" almaya koyuldu. Şeflerden Kemal Okuyan, çok "açık" biçimde, "*Syriza*'ya ilişkin değerlendirme ve tutumumuz biliniyor" diyerek, "Bu partinin başarısından sevinenlerden hiç olmadık. Hayal kırıklığı yaratacak olduğunu bildiğimizden değil. Başarısına sevinmediğimiz bir partinin hayal kırıklığı yaratması bizi neden üzsün ki!" pişkinliğini göstermekte gecikmedi. Ve pişkinliğini, "seçimler sınıf mücadelesinde temel kriter olmadığını" söyleyerek sürdürdü. (21 Eylül 2015, Sol portal)

Diğer şef Aydemir Güler ise, "Toplumsal bir gerçeklik haline gelene kadar solun seçim iddiası olamayacak. 'Tepki oyu'nun kayacağı son adrestir sosyalist devrim seçeneği... Ve toplumsal bir gerçeklik haline gelmeyi başardığımızda yine seçime bel bağlamayacaksınız." fetvasını verdi. (21 Eylül

* Bizim "yerli malı" troçkistler şöyle yazıyorlar: "Devrimci İşçi Partisi'nin ("yerli malı" troçkist parti) Yunanistan'daki kardeş partisi EEK, 20 Eylül'de yapılacak baskın seçimlere, her zaman yoldaşça ilişkilere sahip olduğu Antarsya (İktidarın Devrilmesi Yolunda Anti-Kapitalist Sol İşbirliği) ile bir seçim ittifakı kurarak giriyor. Antarsya, içinde 20'den fazla örgütün yer aldığı, Yunanistan'ın üçüncü büyük ve devrimci bir pozisyona en yakın sol ittifakı." (Gerçek, Sayı: 71, Eylül 2015). Ülkemiz "sol"undaki herkes gibi bu "yerli malı" troçkistler de üfürdüklerinde mangalda kül bırakmamaktadırlar. Tablodan da görüleceği gibi, "Yunanistan'ın üçüncü büyük... sol ititki" 46.096 oy alabilmiştir.

2015, Sol portal)

Daha dün, 2011 seçimlerinde “*Boyun eğmeyen 500 bin kişi arıyoruz*” diye ortaya çıkanların, bugün binde 3 oy alınca “seçimler fazla da önemli değildir” türünden bir “muhabbete” yönelmesi kendi oportünistliklerinin dışavurumundan başka bir şey değildir.

Hiç tartışmasız, seçimler, Engels’in sözüyle “genel oy hakkı”, “işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz ve hiçbir zaman da olamayacaktır.” Diğer bir ifadeyle, seçimler, siyasal bir olaydır ve seçim sonuçları da yaşanan somut koşulların seçmenlerin bilincine nasıl yansıdığını, daha da önemlisi nasıl yansıtıldığını ortaya koyan bir göstergedir. Seçimlere bunun ötesinde anlamlar yüklemek ne kadar anlamsızsa, seçimlerden bir şeyler bekleyenlerin beklemediği gibi söylem tutturmaları da o kadar anlamsızdır.

Dışarıdan, özellikle de ülkemiz “sol”un-

dan bakıldığında, *Syriza*, daha dün “radikal sol” bir partiyken, şimdi tam anlamıyla “uzlaşmacı”, “düzen içi” bir partiden başka bir şey değildir. Buna rağmen Yunan halkının “teveccühü” belli ölçüde azalmışsa da, sürmektedir. “Bizim” dışarıdan bakarak “kolayca” gördüğümüzü, “iç savaş deneyimine sahip” Yunan halkının görememesi anlaşılmanın tek şey gibi görünmektedir. Yine de açık gerçek, legalistlerimizin bunu anlamayı hiçbir zaman başaramayacaklarıdır. Devrim (isterse sosyalist devrim olsun) mevcut düzenin sınırlarının aşılması ve düzenin topyekün yıkılması iken, seçimler ise, mevcut düzenin sınırları içinde ve kurallarıyla oynanan bir oyundur. Devrim kaçınlarının bunu anlaması olanaksızdır.

Yine de “daima anlamsız şeylere yapışıp kalan, haris elleriyle toprakları kazarak define arayan ve bir solucan bulunca sevinen dar kafalılar, bütün ümitlerini kaybetmiyorlar” (Goethe). Eğer *Syriza* olmadıysa, “hayırlısıyla” sırada İspanya ve *Podemos* var.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

